

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς εὐαγγέλιον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμᾶς 100. Ἐξάμηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδμήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 37ος

Ἐν Ἀθήναις, 10 Μαΐου 1930

Ἔτος 52ον.—Ἀριθ. 23

ΕΝΑΣ ΠΙΣΤΟΣ ΣΚΥΛΟΣ

Ὑστερα ἀπὸ τὸ κατόρθωμα τοῦ Ἀράπη, τοῦ σκύλου τοῦ κ. Λαλάντ, ποὺ σὰς διηγέθηκα ἄλλῃ φορᾷ (*), ἡ Λούση κι' ἡ Λουιζέττα ἔγιναν φίλες κι' ὁ Ἀράπης ὑποδεχόταν κάθε μέρα τὸ ξένο κοριτσάκι μὲ χαρὲς καὶ πηδημάτα.

— Δὲν πιστεύω ποτὲ πῶς οἱ σκύλοι ἀγαποῦν τόσο πολὺ τοὺς ἀνθρώπους, ἔλεγε ἡ Λουιζέττα. Ὁ Ἀράπης εἶναι ἀξιολάτρευτο ζῷο.

— Ἔτσι εἶναι οἱ περισσότεροι σκύλοι, εἶπε ὁ κ. Λαλάντ. Ἐγὼ ἀκούει ἱστορίες γι' αὐτοὺς ποὺ δείχνουν ὅτι ἔχουν νοημοσύνη, καλὴ καρδιά κι' ἀφοσίωση στοὺς ἀνθρώπους.

— Ἀχ, θεῖε μου, εἶπε ἡ Λούση, διηγήσου μας καμμιά ἀπ' αὐτὲς τίς ἱστορίες.

— Εὐχαρίστως, παιδί μου. Φώναξε καὶ τὸν ἀδελφὸ σου κι' ἔλατε σ' αὐτὸ τὸ κιόσκι. Θὰ σὰς ἀποδείξω ὅτι ὁ σκύλος ἀξίζει νὰ ὀνομάζεται φίλος τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ Παῦλος καὶ τὰ δυὸ κοριτσάκια κάθισαν γύρω στὸν κ. Λαλάντ κι' αὐτὸς ἄρχισε τὴ διήγησή του.

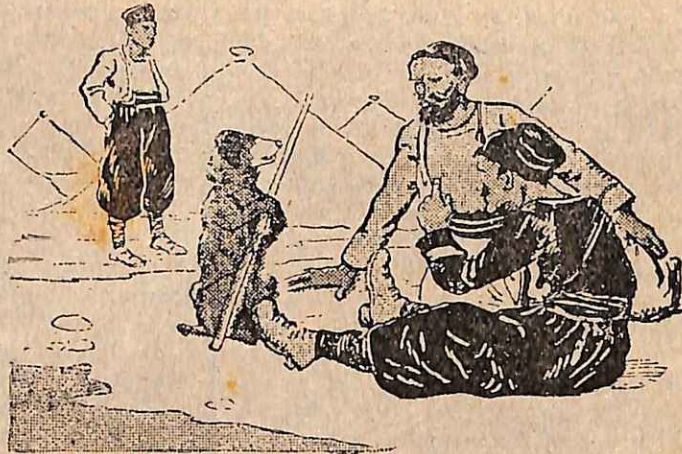
— Ὁ κ. Λεσσέ, εἶπε, ἕνας ἀπὸ τοὺς

καλοὺς μου φίλους, ἦταν θαυμάσιος κυνηγός. Κάθε χρόνο, κατὰ τὸ φθινόπωρο, πήγαινε μαζί μὲ τοὺς φίλους του στὴ Πυρηναία, κοντὰ σὰ γαλλοῖσπανικὰ σύνορα, ὅπου ἕνας φίλος του εἶχε ἕνα μεγάλο χτήμα. Ἐπὲρνε μαζί του καὶ τὸν ἀγαπημένο του σκύλο, ποὺ τὸν ἔλεγαν Ἀρη. Ἦταν ἕνα πρῶτης γραμμῆς λαγωνικό, ποὺ ἀκολουθοῦσε τὸν κύριό του ὡς ἀπάνω στ' ἄγρια βουνά.

Ἐνα πρωτὶ, ὁ κ. Λεσσέ καὶ κάμποσοι φίλοι ξεκίνησαν γιὰ νὰ κυνηγήσουν ἀγριοκάτσικα σὲ κάτι ἀπόκρημνες βουνοκορφές. Πέρασαν ἀπὸ κακοτοπιές, ράχες καὶ χαράδρες, ἐνῶ οἱ σκύλοι τοὺς πήγαιναν πάντα μπροστά. Ἐτοιμάζονταν νὰ γυρίσουν πιά, χωρὶς νὰ βροῦν πουθενὰ ἀγριοκάτσικα, ὅταν οἱ σκύλοι ὤρμησαν ξαφνικὰ σ' ἕνα στενὸ μονοπάτι, ποὺ σκαρφάλωνε στὸ βουνό.

— Ἀς ἀκολουθήσουμε τὰ σκυλιά μας μὲ προσοχή.

Ὁ δρόμος ἦταν δύσκολος, γεμάτος βράχους καὶ χαράδρες. Ἐνας μεγάλος βράχος τοὺς ἔκρυψε ξαφνικὰ τὴ θέα, κι'

«Οἱ ξουάβοι τὸν εἶχαν παραχαϊδεμένο». (Σελ. 266, στ. α'.)

ὅταν ἡ κορφὴ ξεπρόβαλε πάλι, τὰ δυὸ ἀγριοκάτσικα εἶχαν ἐξαφανισθεῖ.

— Κατάλαβαν τὰ σκυλιά μας, εἶπε ὁ κ. Λεσσέ, ἡ ἴσως μᾶς εἶδαν. Εἶναι πολὺ δύσπιστα ζῷα.

— Ἰσως. Ἀλλὰ τὰ σκυλιά μας θὰ τοὺς κόψουν τὸ δρόμο καὶ θὰ τ' ἀναγκάσουν νὰ πέσουν ἀπάνω μας.

— Ἀς περιμένουμε δῶ. Ν' ἀνεβοῦμε δὲν εἶναι δυνατό, γιατί ἀρχίζει νὰ βραδιάζει.

Οἱ κυνηγοὶ περίμεναν ἀμίλητοι, ἀλλὰ σὲ λίγο εἶδαν τὰ σκυλιά νὰ γυρίζουν. Εἶχαν χάσει τὰ ἴχνη τῶν ζώων καὶ δὲ μπόρεσαν νὰ σκαρφαλώσουν στὶς ἀπότομες ἐκείνες κορυφές.

Ὁ κ. Λεσσέ φώναξε τὸν Ἀρη, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἦταν μαζί μὲ τ' ἄλλα σκυλιά. Τὸν ζήτησαν παντοῦ, σκαρφάλωσαν μάλιστα καὶ σὲ μιὰ κορφή, ἀλλὰ δὲ φαινόταν πουθενά. Ὁ κ. Λεσσέ ἀναγκάστηκε νὰ γυρίσει πίσω στὸν κάμπο γεμάτος λύπη. Τὴν ἄλλη μέρα ξαναπῆγε κι' ἔψαξε, ἀλλὰ τοῦ κάκου.

Πέρασαν κάμποσοι μῆνες. Ὁ κ. Λεσ-

«Δυὸ ἀγριοκάτσικα ἔχουν σταθεῖ κατάκορφα στὸ βουνό...» (Σελ. 265, στ. β').

(*) Ἴδτε ἐφετεινὴ «Διάπλασις» φύλλο 11.

σέ δὲν ξεχνούσε τὸν καλὸ "Ἀρη, ἀλλὰ δὲν εἶχε πιά καμμιά ἐλπίδα νὰ τὸν βρεῖ. Μιά μέρα, καί πού καθόταν στὸν κήπο του, βλέπει ἕνα σκυλὶ ἀκάθαρτο, ἀναμαλλιασμένο, μὲ τὰ πόδια ματωμένα, νᾶρχεται κοντὰ του.

Τὸ ζῶο ξαπλώθηκε στενάζοντας στὰ πόδια του καὶ θέλησε νὰ τοῦ γλύψει τὸ χέρι. Ἀλλὰ ὁ κ. Λεοσέ φοβήθηκε μήπως ἦταν ἄρρωστο καὶ εἶπε νὰ τὸ διώξουν. Τότε κείνο ἄρχισε νὰ οὐρλιάζει τόσο παραπονιάρικα καὶ θλιβερά, ὥστε ὁ κυνηγὸς τὸ πλησίασε καὶ τὸ κοίταξε προσεχτικά. Τοῦ φάνηκε τότε πὼς ἀναγνώρισε τὸν "Ἀρη του, τὸν πιστό του σκύλο!

— Μήπως εἶναι ὁ "Ἀρης; εἶπε.

Καθὼς ἄκουσε τὸνομα, ὁ σκύλος πήδηξε καὶ γαύισε χαρούμενα καὶ ὕστερα ξανάπεσε στὰ πόδια τοῦ κυρίου του, ἐξαντλημένος ἀπὸ τὸν κόπο καὶ τὴν πείνα.

Τὸ πιστὸ αὐτὸ σκυλὶ εἶχε τρέξει χίλια χιλιόμετρα, σὲ ἀγνωστες χώρες, μέσα ἀπὸ δάση, βουνά, ποτάμια καὶ κάμπους, γιὰ νὰ γυρίσει στὸν κύριό του. Χωρὶς ἄλλο εἶχε πέσει σὲ κάποια χαράδρα καὶ εἶχε πληγωθεῖ, ἀνίκανος νὰ σηκωθεῖ. Ὅταν ἔγινε καλὰ, μὴ σκέψη εἶχε μοναχά: νὰ γυρίσει πίσω στὸν κύριό του! Τὶ ξεπνάδα καὶ τί ἀφοσίωση!

— Ἀλήθεια, ὁ "Ἀρης φαίνεται πὼς ἦταν ξεπνὸ σκυλὶ. Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ἐξαιρετικὸ φαινόμενο, εἶπε ὁ Παῦλος. Δὲν εἶναι ὅλα τὰ σκυλιὰ ἔτσι.

— Κι' ὅμως τέτοιες πράξεις δὲν εἶναι καθόλου σπάνιες.

— Ὁ "Ἀράνης μας, λόγου χάρη, θὰ ἦταν σὲ θέση νὰ κάμει τέτοιο κατόρθωμα;

— Ὁ "Ἀράνης; "Ἐχει κι' αὐτὸς ἐνδοξη ἱστορία. Ὅταν διοικούσα ἕνα λόχο ζουάδων στὸ Μαρόκο, τὸν εἶχα μαζί μου. Μ' ἀκολουθοῦσε παντοῦ κι' οἱ ζουάδοι τὸν εἶχαν παραχαϊδεμένο. Γνώριζε τὴ στολή τους καὶ ποτὲ δὲ θὰ τοὺς μπερδεύε με τοὺς ἄνδρες ἄλλου συντάγματος, ἀκόμη καὶ μέσα στὴ μάχη.

— Πὼς; εἶπε ἡ Λούση. Σᾶς ἀκολουθοῦσε καὶ στὶς μάχες;

— Βέβαια, μ' ἀκολουθοῦσε καὶ μὲ πρόσεχε κι' ὁρμούσε πᾶνω στοὺς Μαροκινούς πού ἤθελαν νὰ μὲ σκοτώσουν.

Μιά φορά μ' ἔχασε σὲ μιὰ συμπλοκή. Ἔτρεχε λοιπὸν σὺν τρελλὸς ἀνάμεσα στὶς σφαῖρες καὶ στὶς ὀδίδες, καὶ τέλος μὲ βρῆκε τὸ βράδυ στὴ σκηνή. Οἱ συνάδελφοί μου μοῦ διηγήθηκαν ὅτι ἔτρεχε καὶ μύριζε ὅλους τοὺς ἀξιωματικούς, σὰ νὰ ζητοῦσε πληροφορίες γιὰ μένα. Πληγώθηκε στὰ τελευταῖα στὸ πόδι κι' ἔκαμε ὁ κακόμοιρος ἕνα μῆνα νὰ γιάνει. Ὑστερα τοῦ δώσαμε τὸ βαθμὸ τοῦ λοχία!

— ὦ, εἶπε ὁ Παῦλος καὶ σηκώθηκε νὰ χαιρετήσῃ στρατιωτικά. Πρέπει νὰ τὸν χαιρετῶ λοιπὸν τὸν γενναῖο μας "Ἀράνη, ἀφοῦ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀκόμα οὔτε ἀπλὸς στρατιώτης.

Ὁ "Ἀράνης τᾶκουγε ὅλα καὶ κάθε τόσο κοινοῦσε τὴν οὐρά του, σὰ νὰ τοὺς ἔλεγε:

— Σᾶς ἀκούω, τὸ ξέρω πὼς λέτε γιὰ μένα!...

Πὼς νὰ μὴ τὸν ἀγαποῦν λοιπὸν τὸν καϊμένο, σὺν ἀληθινὸς τοὺς φίλο;

(Ἀπ' τὸ Γαλλικόν)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΦΟΙΤΗΤΡΙΑ

«Δελτίον ταυτότητος τῆς φοιτήτριας...» διάβασε στὸ μικρὸ «διαπιστευτήριο» πού τῆς δώσανε. Εἶχε πάει μὲ τὴ μαμμὰ τῆς νὰ γραφεῖ ὅπως τᾶλλα χρόνια πῆγαινε στὸ σχολεῖο. Μὰ ἐδῶ χρειάζονται ἐξαιρετικὲς διατυπώσεις. Φωτογραφίες, δηλώσεις, ὑπογραφές. Σίγουρα κάτι τι σπουδαῖο ἔμελλε νὰ γίνη ἢ μικρὴ Μαρία. Φοιτήτρια! Μόνο πού ἐκεῖνος ὁ κουτὸς υπάλληλος τοῦ Μητρώου γιὰ νὰ ρωτήσῃ τὴ μαμμὰ τῆς:

«τὸ κοριτσάκι εἶναι ἡ φοιτήτρια;» αὐτὸ τῆς χάλασε τὴ διάθεση. Ἀκούς ἐκεῖ! Τὸ κοριτσάκι. Μήπως δὲν εἶδε κοτζᾶ ἀπολυτήριο τοῦ Γυμνασίου καὶ μὲ τὸν πρῶτο βαθμὸ μάλιστα, μήπως δὲν εἶχε κοτζᾶμου μπόδι; Ἀσχετο ἂν δὲν εἶχε πατήσῃ ἀκόμα τὰ δεκάεξη κι' ἂν φοροῦσε μπλε ποδιά μὲ ἄσπρο γιακαδάκι. Τὶ σημασία εἶχε αὐτό; Μιά φορά φοιτήτρια γινόταν καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν πῇ κοριτσάκι. Μήπως συνέτεινε ἄραγε καὶ τὸ δειλὸ, παιδικὸ ὅχι ὕψος; Ἰσως. Μὰ τώρα θάλλαζε πού θάμπαινε στὸ Πανεπιστήμιο. Θάποχτοῦσε ὕψος σοδάρου καὶ στοχαστικό. Νά, ὅπως σ' αὐτὴ τὴ φωτογραφία πού ἔχει τὸ διαπιστευτήριο. Πόσο διαφορετικὴ εἶναι ἀπὸ κείνες πού ἔδραζε ἄλλες χρονιές! Πᾶνε κείνα τὰ χαμόγελα, οἱ μπουκλές, οἱ κορδέλλες. Αὐτὴ ἐδῶ εἶναι σκέτη, σοδαρή, σκυθρωπή. Τὶ νὰ συλλογιόταν ἄραγε τὴν ὥρα πού τὴν ἔδραζε; Τὰ βάσανα πού θὰ περνοῦσε γιὰ κάμποσα χρόνια στὸ Πανεπιστήμιο, ἢ μήπως ἡ σιὰ τῆς Ἐπιστήμης, πού θάκολουθοῦσε σὲ λίγο, τῆς συνέφιασε ἔτσι τὸ παιδικὸ τῆς βλέμμα; Κι' αἰσθανόταν τώρα κάτι ἀλλόκοτο πού ἔμπαινε στὸ Πανεπιστήμιο.

Περίμενε μ' ἀνυπόμονη λαχτὰ νὰ ρχίσουν τὰ μαθήματα. Μὰ ἐδῶ εἶχαν περὶεργες συνήθειες. Ἐπρεπε νὰ δηλώσουν, λέει, οἱ καθηγητὲς προηγουμένως γιὰ νὰρχίσουν. Πῆγαινε κάθε μέρα καὶ περιμένε. Οἱ διάφοροι φοιτητὲς καὶ φοιτήτριες πηγαίνονταν πολυάσχολοι, βιαστικοί, κρατώντας τετράδια, βιβλία. Ἐκείνη πῆγαινε καὶ καθόταν πάντα στὶς ἄκρες. Τῆς φαίνονταν πὼς ὅλοι τὴν προσέχουν καὶ τὴν κοιτάζουν. Στ' αὐτιά της ἔφταναν πολλὲς κουβέντες. Δυὸ-τρία κορίτσια ἄκουσε μιὰ μέρα νὰ λένε σιγά: «... Τώρα θάρθε ἀπὸ τὴν ἐπαρχία, φαίνεται...» Γιατί τὸ λέγανε αὐτό; Βέβαια, δὲν ἦταν καὶ πολὺ μοντέρνα, δὲν

εἶχε περιποιηθεῖ τὸ πρόσωπό της καὶ δὲν μπορούσε διόλου νὰ φορέσῃ ψηλὰ τακούνια. Μὰ ὅμως δὲν εἶχε φύγει ποτὲ ἀπ' τὴν Ἀθήνα, αὐτοῦ εἶχε γεννηθεῖ κι' εἶχε ζήσει.

Κάποτε ἄκουσε δυὸ φοιτήτριες νὰ συζητοῦν:

— Μοῦ τὸν ἔφερες τὸ Βολωνάκη; ρωτοῦσε ἡ μιὰ.

— Ἀχ, καϊμένη, δὲν ξέρεις τί ἔπαθα. Τὸν εἶχα βάλει στὴν τσέπη τοῦ παλτοῦ μου καὶ τὸν ἔχασα. Κάπου θὰ γλίστησε...

Ἦξερε ἀπὸ τὸ πρόγραμμα πὼς αὐτὸς ὁ κύριος ἦταν καθηγητὴς καὶ δίδασκε Νεώτερη Ἱστορία. Τώρα ἄκουγε πὼς τὸν βάζανε στὴν τσέπη τους καὶ τὸν χάνανε μάλιστα. Τὶ ἀλλόκοτα πράγματα συνέβαιναν ἐδῶ!

Μιά ἄλλη μέρα βρέθηκε μὲ κάποια γνωστὴ τῆς σ' ἕνα κύκλο φοιτητῶν καὶ φοιτητριῶν. Οἱ κουβέντες τους ἦταν γιὰ ὑψηλὰ ζητήματα. Ὅλοι οἱ φιλόσοφοι βγῆκαν στὴ φόρα. Τὶ Σοπενχάουερ, τί Κάντ, τί Βολταῖρος, τί Τολστόι. Κουβέντιαζαν, καὶ κάθε φορά ξεφουρνίζαν κι' ἀπὸ μιὰ φράση κανενὸς φιλόσοφου.

Οἱ γνώμες πέφτουν βροχηδόν, ἀκατάπαυστα. Ἄλλοι συμφωνοῦσαν, ἄλλοι διαφωνοῦσαν. Πᾶνω στὶς διαφωνίες γινόταν ἀτέλειωτη καὶ δριμύεια συζήτηση. Ἐνας τᾶχε μὲ τὸ Νίτσε, διαρκῶς, ἦταν ἀπὸ τοὺς θαυμαστὲς του, ἴδρωνε καὶ κοκκίνιζε καὶ χειρονομοῦσε, καὶ δὸς του Ζαρατούστρας, καὶ δὸς του Νίτσε. Κάποιος ἄλλος ρίχτηκε ἄγρια στὸ Νορντάου. Παρακεῖ ἕνας ἄλλος ἀνέπτυσσε τὴ θεωρία τοῦ Ντάρβιν, μὰ μ' ἕνα τέτοιο τρόπο, πού ἡ μικρὴ — μ' ὅλο πού δὲν ἦταν διόλου σοφὸ κεφάλι — τῆς ἐρχόταν νὰ κλάψῃ ἀπὸ τὴ στενοχώρια τῆς. Καὶ λέγανε, λέγανε... οἱ συζητήσεις πέρνανε δρόμο ἀτέλειωτο. Τὸ κακόμοιρο τὸ κορίτσι εἶχε ζαλιστεῖ καὶ σαστίσει. Καὶ ζαλίστηκε ἀκόμα περισσότερο ὅταν κάποιος ἀπὸ τὴν παρέα τὴ ρώτησε:

— Ἐσεῖς, δεσποινίς, τί ἰδέα ἔχετε γιὰ τὸν Σοπενχάουερ;...

— ὦ, Χριστέ μου! Τί ἰδέα νᾶχε γιὰ τὸ Σοπενχάουερ; Μὰ καμμιά! Κάτι εἶχε διαβάσει καὶ κάτι εἶχε ἀκούσει γι' αὐτόν. Ἦξερε μονάχα πὼς αὐτὸς ἔδλεπε τοὺς ἀνθρώπους κακομοιριασμένους καὶ συμβόλευε νὰ ἐγκαταλείπουν τὴ ζωή. Αὐτὰ ὅλα δὲν τῆς πολυάρεσαν καὶ προτίμησε νὰ μὴν ἔχει καμμιά ἰδέα γιὰ τὸ Σοπενχάουερ.

— Μὰ, δὲν ἔχω διαβάσει, ἀπάντησε δειλά.

Καὶ τότε ἄρχισαν βροχή οἱ διάφορες συστάσεις γιὰ τὸ διάδασμα, τί νὰ προτιμήσῃ, τί νὰ μελετήσῃ περισσότερο. Νέα εὐκαιρία γιὰ ἐπίδειξη τῶν σοφῶν τους γνώσεων. Συστάσεις καὶ συμβουλὲς ἀλεπάλληλες στὴν πρωτοετὴ φοιτήτρια. Οἱ φιλόσοφοι ἄρχισαν πάλι νὰ ραδιάζον-

Τ' ΑΡΚΟΥΔΑΚΙΑ ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ε'.

— Εἴδατε τί ἀξίζω ἐγώ; καυχίεται ὁ Ἀρκουδοπουλάκης.
— Σπουδαῖο πράγμα! φωνάζει ὁ Χοντρούλης. Ἐβαλες τὸ καπέλο σου κι' ἐμπόδισες τὸν ἄερα. Αὐτὸ θὰ τὸκανε κι' ἡ γάτα μου!

— Γιατί λοιπὸν δὲν τὸ σκέφτηκε νὰ τὸ κἀνὴ κανένας ἄλλος; ἀπαντᾷ φουρκισμένος ὁ Ἀρκουδοπουλάκης. Γιατί δὲν τὸκανε ἐσύ;

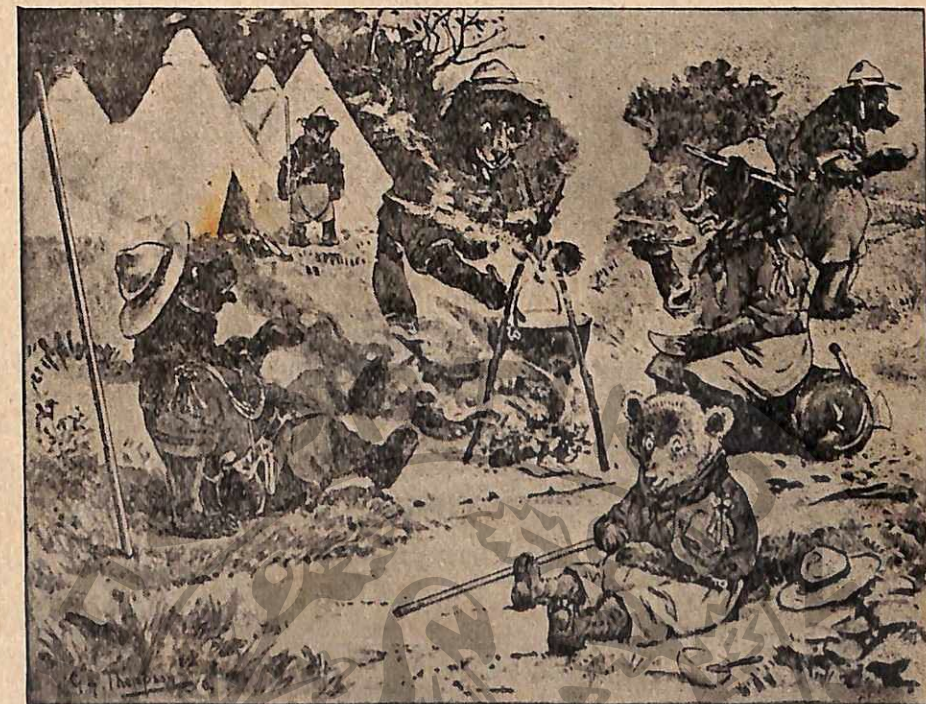
— Ἐ, ἡσυχία!... Δὲν εἶναι ὥρα γιὰ μαλώματα!... Βοηθήστε ὅλοι νὰ γίνη τὸ τσάι!

Φυσοῦν τὴ φωτιά, γεμίζουν νερὸ τὴν κατασρόλα, τὸ βάζουν νὰ βράσῃ, ρίχνουν τσάι στὴν τσαγιέρα κι' ἔπειτα τὸ ζεματίζουν. Τὸ τσάι ἔγινε. Μόνο πού εἶναι λιγὰν μαυριδερό, καπνισμένο, κι' ἔχει μέσα καὶ κάμποση σκόνη. Ὁ κ. Ἀρχηγὸς ὅμως τὸ βρίσκει λαμπρὸ καὶ τὸ πίνει μονορούφι. Ἐπειτα τοὺς λέει:

— Μπράβο! Ἐσεῖς θὰ μοῦ κάμετε καὶ τὴ σούπα μου. Δηλαδή νὰ μοῦ φέρεται λίγη ἀπὸ τὴ δική σας. Γειά σας!

Ἄλλη φασαρία τώρα! Πρέπει νὰ μαγειρέψουν μιὰ ὠραία σούπα, πού νᾶχη μούτρα καὶ γιὰ τὸν κ. ἀρχηγό.

— Μὰ δὲν θὰ ἡσυχάσουμε στιγμὴ; μουρμουρίζει ὁ Ἀρκουδοπουλάκης.

ται γραμμὴ. Κι' ὅλο τοὺς πιδ στρυφνοὺς διαλέγανε οἱ ἀθεόφοβοι! Ὁ Σπινόζα, ὁ Κάντ, ὁ Σοπενχάουερ, ὁ Ἐγκελς. Ὁλη ἡ βαθύτερη φιλοσοφία τῶν αἰώνων συστήθηκε στὸ κοριτσάκι τῶν δεκαπέντε χρονῶν πού τὸφερνε ὁ δρόμος νὰ γίνη φοιτήτρια. Ζαλίστηκε. Ἄρχισε νὰ βλέπει τὸ Πανεπιστήμιο σὺν κάτι μεγάλο κι' ἀπρόσιτο, πού θάταν τόσο δύσκολο νὰ τὸ παρακολουθήσει. Κι' ἔπειτα δὲν ἤξερε γιατί ὅλους αὐτοὺς πού τῆς ἔλεγον τόσα πράγματα ἄγνωστα καὶ πού θάκαναν χτυπητὴ ἐντύπωση, δὲν τοὺς θεωροῦσε γιὰ σοφοὺς. ὦ, ὦχι! Τῆς φάνηκαν ἀνθρώποι ἐπιδειχτικοὶ καὶ κοῦνηκαν ἀνθρώπινα πὼς αὐτὴ θάταν φοι. Καὶ συλλογιόταν πὼς αὐτὴ θάταν τόσο ξένη μέσα σ' αὐτὸ τὸ περιβάλλον, καὶ πὼς ἡ ἐπιστήμη δὲ θάχε κανένα ἐνδιαφέρον γι' αὐτή. Πόσο μετάνιωνε τώρα πού γίνθηκε φοιτήτρια!

Στεκόταν ἀκόμα ζαλισμένη ἔτσι κι' ἀμίλητη, ὅταν κάποια φοιτήτρια ἀπὸ τὴν παρέα, πού δὲν τὴν εἶχε προσέξει ἴσως γιατί δὲν εἶχε μιλήσει καθόλου σὺν τοὺς ἄλλους, τὴν πλησίασε καὶ τὴ ρώτησε χαμογελώντας:

— Ζαλίστηκες, δεσποινίς;

Σήκωσε τὸ κεφάλι τῆς καὶ τὴν κοίταξε. Τὶ ἀπλὴ καὶ συμπάθητικὴ φυσιογνωμία! Δὲν ἔμοιαζε διόλου γιὰ... σπουδαῖο καὶ σοφὸ κεφάλι ὅπως οἱ ἄλλοι, μὰ οὔτε καὶ γιὰ κοσμικὴ φοιτήτρια. Τῆς τράβηξε ἀμέσως τὴν ἐμπιστοσύνη. Ἀπομακρυνθήκανε ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ κᾶνανε δυὸ-τρὲς βόλτες μαζί!...

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

MARIA ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ

ΕΓΚΑΡΤΕΡΗΣΗ

*Printemps chéri, doux matin de l'année,
console-nous des ennuis des livres.*

PARNY

Ἄνοιξη, πιά δὲν ἔρχεσαι
σὰ μιὰ παλιά φορὰ,
νὰ μοῦ μεθύσης τὴν ψυχὴ
μὲ χρώματα καὶ μύρα.
Τ' ὦραῖο πουλί, πού τῶξερα
μὲ τὸνομα χαρά,
τὸ σπάρανε στὰ νύχια τῆς
—κακὸ γεράκι—ἡ Μοῖρα.

Ἰδὲν τὰ χρόνια θὰ περνοῦν
κι' ἐγώ, μ' ἄδεια καρδιά,
δὲ θὰ τολμῶ καὶ τὴ στεροὴ
φλόγα νὰ σβύσω ἐντός μου.
Κι' ἔτσι, τοῦ κάκου θὰ ζητῶ
τ' ἀνεύρετα κλειδιά,
ὡς τὴ στιγμὴ πού θλιβερά
«χαῖρε» θὰ πῶ τοῦ κόσμου.

Κι' ἐγκατερώνας, Ἄνοιξη,
θάρθῃ κι' ἐγὼ μαζί
μὲ τὰ παιδιὰ, στὴν ἐσοχὴ
νὰ σὲ καλωσορίσω
σὰ μιὰ παλιά μου γνωριμιά
πῶχε πιά ξεχαστεῖ,
καὶ τὴ χαρὰ πού μοῦφερνες
τότε θὰ ξαναζήσω.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

— Προσκοποὶ εἴμαστε μεῖς ἡ μάγερσι; λέει κι' ὁ Κοκκινέλης.
Ὅσο ἔτοιμάζον τὴ σούπα μὲ προθυμία. Ἄλλος διατηροῖ τὴ φωτιά, ρίχνοντάς της ὀλοένα ἕλα' ἄλλος παστοῦει τίς πατάτες, τὰ καρότα, τὰ σέλινα, τὰ χομύδια' ἄλλος κόβει καὶ πλένει τὸ κρέας. Καὶ σὲ λίγη ὥρα, ἡ μεγάλη κατασρόλα, κρεμασμένη πᾶνω ἀπ' τὴ φωτιά, βράζει τραγουδώντας.

Νερό, κρέας καὶ χορταρικά, τᾶχουν βάλει ὅλα μαζί. Καὶ περιμένουν πιά νὰ γίνη ἡ σούπα.

Ὁ Κοκκινέλης παίρνει μιὰ κουταλιά καὶ δοκιμάζει.

— Πφ! τί ἄνοστη! κάνει μὲ μορφασμό.

— Μπά! ξεχάσαμε νὰ ρίξουμε ἀλάτι! φωνάζει ὁ Ἀρκουδοπουλάκης.

Ρίχνουν κι' ἀλάτι. Ἀλλὰ σὲ λίγο παρατηροῦν πὼς ἡ σούπα ἔχει μέσα ἕνα σωρὸ «μαυραδάκια». Τ' εἶν' αὐτά;

— Μπά! ξεχάσαμε νὰ τὴν ξαφοῖσουμε! φωνάζει ὁ Κοκκινέλης.

Ξαφορίζουν τὴ σούπα καὶ τὴν ἀφίνουν πιά νὰ γίνη. Σὲ λίγο τὴν ξαναδοκιμάζουν. Ἀλήθεια εἶναι λιγὰν ἀρμυρὴ κατὰ τᾶλλα ὅμως τὴ βρίσκουν ἐξίσια.

Κι' ἀρχίζουν νὰ γεμίζουν τίς καραβάνες τους καὶ νὰ τῶνε μὲ ὄρεξη μεγάλη...
— Μπρέ! κι' ἡ σούπα τοῦ κ. ἀρχηγού;

Ἀπὸ τὴν πείνα τους, παρ' ὀλίγο νὰ τὸν ξεχάσουν καὶ νὰ φάνε ὅλη τὴ σούπα μονάχοι τους!

Εὐτυχῶς εἶναι ἀκόμα καιρός, ὑπάρχει καὶ σούπα ἀρκετή. Γεμίζουν προσεχτικὰ μὴ καλοπλυμένη καθαβιάνα καὶ τὴ δίνουν σ' ἕναν πρόσκοπο νὰ τὴν πᾶι στὸν κ. ἀρχηγό.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΚΑΛΥΒΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΤΟΜ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ HARRIET BEECHER-STOWE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Καὶ ξέστρωσε τὸ κρεβάτι καὶ περίμενε νὰ ἴδῃ.

Ἡ Τόψυ, μὲ σοβαρότητα καὶ μὲ πολλὴ ἐπιτηδεύτητα, ξανάπε τὸ μάθημα στὴν ἐντέλεια. Ἀπλωσε προσεχτικὰ τὰ σεντόνια, χωρὶς καμμιά ζαρωματιά, τᾶστρωσε, τὰ δίπλωσε στὴν ἄκρη, κι' ἡ ἐπιμέλεια τῆς γοήτευσε τὴν κυρία τῆς.

Δυστυχῶς ὅμως, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς πού τελείωνε τὶς ἐξετάσεις τῆς, πετάχτηκε ἀπὸ τὸ μανίκι τῆς ἕνα κορδέλλα πού κίνησε τὴν προσοχὴ τῆς κυρίας.

— Τ' εἶν' αὐτό, παλιοκόριτσο; φώναξε θυμωμένη ἡ μὲς Ὀφηλία. Ποῦ τὸ κλειψες αὐτό;!

Ἡ Τόψυ δὲν ἔχασε διόλου τὴν ἀταραξία τῆς.

— Μπα! εἶπε. Εἶναι ἡ κορδέλλα τῆς μὲς Φέλια! Πῶς μπήκε μέσα στὸ μανίκι μου;

— Τόψυ, παλιόπαιδο, μὴ λὲς ψέμματα! Τόκλεψες!

— Ἐγὼ τόκλεψα!; Πρῶτη φορὰ τὸ βλέπω στὰ μάτια μου!

— Τόψυ, δὲν ξέρεις πῶς δὲν κάνει νὰ λὲς ψέμματα;

— Δὲ λέω ποτέ μου ψέμματα, μὲς Φέλια, ἀπάντησε ἡ Τόψυ μὲ ὕψος ἀνθρώπου, πού τὸν προσβάλλουν. Τὴν ἀλήθεια εἶπα καὶ τίποτ' ἄλλο!

— Ἄν λὲς ἔτσι ψέμματα, θὰ πῶ νὰ σὲ μαστιγώσουν!

— Μαστιγώστε με ὅσο θέλετε, ἄλλο δὲ μπορῶ νὰ πῶ! φώναξε ἡ Τόψυ κι' ἄρχισε νὰ κλαίει. Κορδέλλα ἐγὼ δὲν εἶδα! Φαίνεται θὰ μπήκε στὸ μανίκι μου, τὴν ὥρα πού ἔστρωνα. Θὰ τῷχατε ξεχασμένο πάνω στὸ κρεβάτι.

Ἡ μὲς Ὀφηλία φουρκίστηκε τόσο πολὺ μ' αὐτὸ τὸ χοντρὸ ψέμμα, ὥστε ἄρπαξε τὸ παιδί ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὸ ξεκούνησε.

— Μὴν τὸ ξαναπéis!

Μὲ τὸ κούνημα, πέσανε καὶ τὰ γάντια ἀπὸ τὸ ἄλλο μανίκι.

— Ἄλλα πάλι! Δὲν τᾶκλεψες οὐτε αὐτά;

Ἡ Τόψυ ὁμολόγησε τότε πῶς εἶχε πάρει τὰ γάντια. Τὴν κορδέλλα ὅμως, ὅχι! δὲν τὴν εἶχε πάρει!

— Ἀκουσε, Τόψυ. Ἄν τὰ ὁμολογήσεις ὅλα, δὲ θὰ σὲ τιμωρήσω, εἶπε ἡ μὲς Ὀφηλία.

Ἡ Τόψυ ἀποφάσισε τότε νὰ τὰ ὁμο-

λογήσει ὅλα, φωνάζοντας πῶς μετανόησε γιὰ τὴν πράξη τῆς.

— Τώρα, Τόψυ, πέες μου ἂν πῆρες κι' ἄλλα πράγματα ἀπὸ τότε πούρθε. Ἄν μοῦ πεις τὴν ἀλήθεια, δὲ θὰ σὲ μαστιγώσω.

— Ὅχι, κυρία, πῆρα αὐτὸ τὸ κόκκινο τριαντάφυλλο, πού φορεῖ ἡ μὲς Εὐα στὸ λαιμό τῆς.

— Καὶ τί ἄλλο;

— Καὶ τὰ σχολαρίκια τῆς Ρόζας, ἐκεῖνα τὰ κόκκινα.

— Σύρε ἀμέσως νὰ μοῦ τὰ φέρεις ὅλα.

— Ἀχ, κυρία, δὲν τᾶχω τώρα πιά. Κἀνήκαν!

— Κἀνήκαν! Πῶς κἀνήκαν; Σύρε νὰ τὰ φέρεις γιατί θὰ σὲ μαστιγώσω.

Ἡ Τόψυ φώναξε καὶ κήρυξε κλαίγοντας πῶς τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ τὰ φέρει. Κἀνήκαν, ναί, κἀνήκαν, πάνε πιά!

— Καλὰ. Καὶ γιατί τᾶκαψες;

— Γιατί εἶμαι κακιά, πολὺ κακιά καὶ δὲ μπορῶ νὰ κάμω ἄλλοιως.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ μπήκε μέσα ἡ Εὐα μὲ τὸ κοράλλινο περιδέραιό τῆς στὸ λαιμό.

— Ποῦ τὸ βρήκες τὸ περιδέραιό σου, Εὐα; τὴ ρώτησε ἡ μὲς Ὀφηλία.

— Ποῦ τὸ βρήκα; Μὰ ἀπὸ τὸ πρῶτὸ τὸ φορὸ στὸ λαιμό μου.

— Χτέες τὸ φορούσες;

— Βέβαια. Μάλιστα, εἶναι ἀστεῖο, ξέχασα νὰ τὸ βγάλω τὴ νύχτα.

Ἡ μὲς Ὀφηλία δὲν ἤξερε τί νὰ βάλει μὲ τὸ νοῦ τῆς, ὅταν μπήκε μέσα κι' ἡ Ρόζα μὲ τὸ πανέρι στὰ χέρια καὶ μὲ τὰ σχολαρίκια στὴ θέση τους.

— Τί νὰ κάμω μ' αὐτὸ τὸ παιδί; φώναξε μ' ἀπελπισία. Γιατί, Τόψυ, μοῦ εἶπες πῶς πῆρες αὐτὰ τὰ πράγματα, ἀφοῦ δὲν τὰ πῆρες;

— Μὰ μοῦπατε νὰ ὁμολογήσω. Ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτα νὰ ὁμολογήσω, ἀποκρίθηκε τρίδοντας τὰ μάτια τῆς.

— Μὰ δὲ σοῦ εἶπα νὰ ὁμολογήσεις πράγματα πού δὲν τᾶκανες. Ἐσὺ λοιπὸν μοῦπες πάλι ψέμματα. Κατάλαβες;

— Ἐξέρω κι' ἐγὼ; ἔκαμε μὲ ὕψος ἀθῶο ἡ Τόψυ.

— Ἀλήθεια δὲ βγάξετε ἀπ' αὐτὸ τὸ πλάσμα, εἶπε ἡ Ρόζα, ὅσο καὶ νὰ παιδεύτητε. Ἄν ἤμουν σὰν τὸν ἀφέντη, θὰ τὴ μαστίγωνα ὥς πού νὰ ματώσει.

— Ὅχι, ὅχι, Ρόζα, πετάχτηκε ἡ Εὐα μὲ τὸ ἐπιδημικὸ ὕψος πού ἔπερνε με-

ρικῆς φορές. Μὴ μιλάς ἔτσι, γιατί δὲν εἶναι σωστό.

— Ἄ, μὲς Εὐα, σεῖς εἶστε καλὴ, ἀλλὰ δὲν ξέρετε τί εἶναι αὐτοὶ οἱ ἀράπηδες. Ἐνας τρόπος μονάχα ὑπάρχει γι' αὐτοὺς: μαστίγωμα καὶ πάλι μαστίγωμα!

— Πάψε, Ρόζα, δὲ θέλω ν' ἀκούω αὐτὰ τὰ λόγια, εἶπε αὐστηρὰ ἡ Εὐα καὶ τὰ μάγουλά τῆς κοκκίνισαν.

Ἡ Ρόζα ἄλλαξε τόνο.

— Ἡ μὲς Εὐα εἶναι ὁ ἴδιος ὁ ἀφέντης, εἶπε βγαίνοντας ἔξω.

Ἡ Εὐα, ἀκίνητη, κοίταζε τὴν Τόψυ. Ἐτοί βρισκόνταν ἀντιμέτωπα ἐκείνη τὴ στιγμὴ δυὸ παιδιὰ ἀπὸ τὰ δυὸ ἄκρα τῆς κοινωρίας. Τὸ καλοαναθρεμένο κοριτσάκι μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά, τὸ εὐγενικὸ μέτωπο καὶ τὸ κομψὸ παρουσιαστικὸ καὶ ἡ ἀραπίτσα ἡ μαύρη, ἡ πονηρὴ, ἡ ἐξυπνὴ καὶ δουλική.

Ἀντιπροσώπευαν ἀλήθεια δυὸ φυλές: τὴ σαξωνικὴ φυλὴ, πού εἶχε διαμορφωθεῖ ὕστερα ἀπὸ αἰωνόβιο πολιτισμό, καὶ τὴν ἀφρικανικὴ φυλὴ, πού εἶχε διαμορφωθεῖ ἀπὸ αἰώνων δουλεία καὶ καταπίεση.

Ἡ δύναμη, ἡ μόρφωση, ἡ ἥθικὴ καὶ φυσικὴ ὑπεροχὴ ἀπὸ τὴ μὴ μεριά ἡ ἀγνοία, ἡ σκληδιά, ἡ κακία ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Ἡ Εὐα ἴσως αἰσθάνθηκε ξαφνικὰ αὐτὴ τὴ διαφορά, ἀλλὰ μὲ τρόπο ἀκαθόριστο, καὶ δὲν ἔδρασε λέξεις γιὰ νὰ ἐκφράσει ὅ,τι αἰσθάνονταν.

Καθὼς ἡ μὲς Ὀφηλία παραπονιόταν γιὰ τὴ διαγωγὴ τῆς Τόψυ, ἡ Εὐα στεκόταν λυπημένη καὶ σαστισμένη. Πλησίασε τέλος τὴ μικρὴ ἀράπισσα καὶ τῆς εἶπε:

— Καίμενη Τόψυ, γιατί ἔκλεψες; Ἐγὼ θὰ σοῦ δώσω καλύτερα ὅ,τι κι' ἂν μοῦ ζητούσες, παρὰ νὰ σὲ βλέπω νὰ τὸ κλέβεις.

Αὐτὰ ἦταν τὰ πρῶτα στοργικὰ λόγια, πού ἄκουγε τὸ παιδί σ' ὅλη του τὴ ζωὴ.

Ἡ γλυκεῖα αὐτὴ φωνὴ χτύπησε παράξενα στ' αὐτιά τοῦ ἄγριου παιδιοῦ καὶ μπήκε ἴσια μέσα στὴν καρδιά του. Κάτι σὰ δάκρυ ἔλαμψε στὰ μάτια του, ἀλλὰ γρήγορα πνίγηκε, καὶ στὸ πρόσωπό του φάνηκε ὁ συνηθισμένος του μορφασμός.

— Ἄ, τ' αὐτιά πού δὲν ἄκουσαν ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ βρισιές, δυσπιστοῦν ὅταν βρίσκονται μπροστὰ σὲ κάτι θεῖο, ὅπως εἶναι ἡ καλοσύνη. Ἡ Τόψυ σκέφθηκε ὅτι τὰ λόγια τῆς Εὐας ἦταν παράξενα καὶ δὲν εἶχαν κανένα νόημα καὶ δὲν τὰ πίστεψε.

Πῶς νὰ τὴ μεταχειριστεῖ κανεὶς λοιπὸν; Ἡ μὲς Ὀφηλία ἦταν ἀφοπλισμένη. Οἱ παιδαγωγικὲς τῆς ἀρχὲς ἦταν ἀνεφάρμοστες ἐδῶ. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ ἀναβάλει τὰ πειράματά τῆς, ὥς πού νὰ σκεφθεῖ μὲ τὴν ἡσυχία τῆς καὶ νὰ ξεκαθαρίσει τὶς ἀποφάσεις τῆς. Στὸ μεταξὺ ἔκλεισε τὴν Τόψυ σὲ μιὰ κάμαρα.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι χωρὶς μαστίγιο δὲ θὰ τὰ βγάλω πέρα μ' αὐτὸ τὸ παιδί, εἶπε στὸ Σαῖν-Κλάρ.

— Μαστίγωσέ τη λοιπόν! Σοῦ δίνω ὅλη τὴν ἐξουσία ἐπάνω τῆς.

— Πάντα ἔρχεται στιγμὴ πού εἶναι ὑποχρεωμένος κανεὶς νὰ τὰ δεῖρει τὰ παιδιά. Ἴσως χωρὶς αὐτὸ δὲ μπορεῖ νὰ γίνη ἡ ἀνατροφή τους. Δὲ μοῦ ξανάτuche παιδί σὰν τὴν Τόψυ, καὶ πρέπει νὰ ἰδρῶσει κανεὶς πολὺ γιὰ νὰ τὴν κάμει ἄνθρωπο.

Ἀληθινὰ, ὁ ζήλος τῆς μὲς Ὀφηλίας ἦταν πολὺ ἀξέπαινος. Ὅρισε ταχτικῶς ὥρες ἐργασίας γιὰ τὴν Τόψυ, καὶ προσπάθησε νὰ τῆς μάθει νὰ διαβάξει καὶ νὰ ράβει.

Τὸ παιδί προόδευσε πολὺ στὴν ἀνάγνωση. Ἐμαθε τὰ γράμματα σὰν ἀπὸ θαῦμα καὶ γρήγορα κατάφερε νὰ διαβάξει νεράκι.

Στὸ ράψιμο ὅμως δυσκολευόταν πολὺ. Σβέλτη καὶ δραστήρια καθὼς ἦταν, ἀπαράλλαχτη σὰ γάτα, σιχαίνονταν φοβερὰ τὴν ἀκίνησια πού χρειαζέται τὸ ράψιμο.

Ἐσπαζε τίς βελόνες τῆς καὶ τίς πετοῦσε ἀπὸ τὸ παράθυρο στὴν αὐλὴ, ἡ μέσα στὶς σχισμάδες τοῦ τοίχου. Ἐδενε κόμπους τὴν κλωστή, τὴ λέρωνε καὶ τὴν ἔκοβε, κι' ἔχανε ὀλάκερες τίς πελότες τῆς.

Τὰ κινήματά τῆς ἦταν ἀπίστευτα γοργά, κι' οἱ ἐκφράσεις τοῦ προσώπου τῆς ἦταν πολυποικίλες κι' ἄλλαξαν στὴ στιγμὴ.

Ἡ μὲς Ὀφηλία δὲ μπορούσε νὰ καταλάβει πῶς κατάφερνε νὰ κάνει τόσα πράγματα μαζί μέσα σ' ἕνα δευτερόλεπτο. Περιορίστηκε λοιπὸν νὰ τὴν παρακολουθεῖ. Κι' ὅμως πάλι τῆς ξέφευγε κι' ἔκανε πάντα κάτι, πού ἡ μὲς Ὀφηλία δὲν πρόφτανε πάντα νὰ τὸ καταλάβει.

Ἡ Τόψυ δὲν ἄργησε ν' ἀποκτήσει τὴ φήμη τῆς μέσα στὸ σπίτι. Τὰ χαρίσματά τῆς ἦταν, βλέπετε, ἀνεξάντλητα. Καὶ τίς ὥρες πού ἦταν ἐλεύθερη, πάντα τὴν ἔδρασε κινεὶς περιστοιχισμένη ἀπὸ τὸν παιδόκοσμο τοῦ σπιτιοῦ (μαζί, ἐννοεῖται, κι' ἡ φίλη μας ἡ Εὐα) νὰ κάνει χίλιων εἰδῶν παιχνίδια καὶ παντομίμες, νὰ χορεύει, νὰ τραγουδᾷ, νὰ ἀπομιμνεῖται διάφορους ἡχους, ἐνῶ ὅλοι τὴν κοιτοῦσαν μὲ θαυμασμό καὶ μὲ γοητεία, ἀκριβῶς ὅπως τὸ πουλί πού τὸ μαγνητίζει τὸ φίδι. Μάλιστα ἡ μὲς Ὀφηλία δὲν ἔδρασε μ' εὐχαρίστηση τὴν Εὐα νὰ κάνει παρέα μὲ τὴν Τόψυ, καὶ τόπε στὸ Σαῖν-Κλάρ.

— Μὴ σκοτίζεσαι, τῆς εἶπε ἐκεῖνος. Ἡ Τόψυ θὰ τὴν ὠφελήσει τὴν Εὐα.

— Θὰ τὴν ὠφελήσει; Μ' αὐτὴ ξέρει ὅλες τίς πονηριές τοῦ κόσμου! Δὲ φοβάσαι μήπως τίς μάθει καὶ στὴν Εὐα;

— Καθόλου! Ἡ Εὐα ἔχει καλὴ φυ-

χὴ καὶ τὸ κακὸ γλυστρά ἀπάνω τῆς, ὅπως τὸ νερό πάνω στὸ φτέρωμα τῆς πάπιας.

Στὴν ἀρχή, ὅλοι οἱ ὑπηρετές τὰ εἶχαν μὲ τὴν Τόψυ. Ὑστερα ὅμως ἡ γνώ-

μη τους σιγά-σιγά ἄλλαξε. Γρήγορα ἐγίνε φανερό ὅτι ὅποιος κακομεταχειρίζεται τὴν Τόψυ, πάθαινε κάτι κακὸ. Ἄλλος ἔχανε ἕνα ζευγάρι σχολαρίκια ἢ κανένα ἄλλο ἀντικείμενο. Ἄλλος ἔδρασε τὸ φόρεμά του σκισμένο ἢ γεμάτο μπογιές. Ἄλλος τύχαινε νὰ σκοντάψει καὶ νὰ πέσει μέσα σ' ἕνα καδὶ νερό, πού βρισκόταν βαλμένο (σὰν ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ διαδόλου) μπροστὰ στὸ δρόμο τοῦ! Τέλος, ἄλλος δεχόταν ἕνα ξαφνικὸ λούσι-μο στὸ κεφάλι, χωρὶς νὰ ξέρει ἀπὸ ποῦ τοῦρθε!

Τοῦ κάκου ἔκαναν ἀνακρίσεις, ἦταν ἀδύνατο νὰ βρεθεῖ ὁ ἐνοχος. Συχνὰ κατηγοροῦσαν τὴν Τόψυ, ἀλλ' αὐτὴ ὑπεράσπιζε μὲ τόση τέχνη τὸν ἑαυτὸ τῆς κι' ἔφερνε τόσες ἀποδείξεις γιὰ τὴν ἀθωότητά τῆς ὥστε ἦταν ἀδύνατο νὰ τὴν τιμωρήσουν. Ὡστόσο, κατάλαβαν ὅλοι ὅτι ἦταν καλὸ νὰ τὴν ἀφίσουν ἡσυχῇ.

Στὶς δουλειές τοῦ σπιτιοῦ εἶχε μεγάλῃ ἐπιδεξιότητα. Σὲ λίγες μέρες, συγύριζε τόσο καλὰ τὸ δωμάτιο, ὥστε ἡ μὲς Ὀφηλία δὲν εἶχε νὰ πεῖ τίποτα. Κανεὶς δὲν ἤξερε νὰ στρώνει τόσο ὁμορφα καὶ ταχτικὰ τὰ κρεβάτια, νὰ σαρώνει καὶ νὰ ξεσκονίζει. Ἐπρεπε ὅμως νὰ ἔχει τὸ κέφι τῆς, κι' αὐτὸ δὲν τύχαινε συχνά.

Ὅταν ἡ μὲς Ὀφηλία χαλάρωνε κάπως τὴν ἐπίβλεψη, νομίζοντας πῶς ἡ μικρὴ ἦταν συνειθισμένη πιά στὴ δουλειά, ἀμέσως ἡ Τόψυ τᾶφερνε ὅλα ἄνω-κάτω. Ἐβγαζε τὰ μαξιλάρια ἀπὸ τὰ κλῦφια τους κι' ἔπαιζε μ' αὐτά, ὥς πού τὰ ἐσχίζε καὶ σκορποῦσε τὰ πού-πουλα χάμω. Ἀνέβαινε στὸ στῆριγμα τῆς κουνοπιέρας καὶ πολεμοῦσε νὰ κρεμαστεῖ ἀπὸ κεῖ. Μ' ἕνα λόγο, ἡ κάμαρα γινόταν ἄνω-κάτω.

Μιὰ μέρα, ἡ μὲς Ὀφηλία τὴν ἐπίασε νὰ φορεῖ στὸ κεφάλι τὸ ὠραῖο μεταξωτὸ κόκκινο σάλι τῆς καὶ τὴν ἐπίασαν τὰ νεύρα τῆς.

— Μὰ, παιδί μου, φώναξε, γιὰ ποῖό λόγο κάνεις τόσες ἀταξίες;

— Δὲν ξέρω, κυρία, ἀποκρίθηκε ἡ-συχὰ ἡ Τόψυ. Ἴσως ἐπειδὴ εἶμαι κακιά!

— Δὲν ξέρω, ἀλήθεια, τί θάποκάμω μαζί σου, Τόψυ!

— Πρέπει νὰ μὲ μαστιγώσετε, κυρία. Ἡ ἄλλη κυρία μου μὲ μαστίγωνε πάν-τα. Ἄμα δὲ μὲ μαστιγώσουν ἐμένα, δὲν δουλεύω.

— Μὰ, Τόψυ, ἐγὼ θὰ προτιμοῦσα νὰ μὴ μεταχειριστῶ αὐτὸ τὸ μέσο. Ὅταν θέλεις, μπορεῖς. Γιατί λοιπὸν νὰ μὴ θέλεις;

— Γιατί εἶμαι συνειθισμένη νὰ μὲ μαστιγώνουν. Φαίνεται ὅτι αὐτὸ μοῦ κάνει καλὸ.

Τότε λοιπὸν κι' ἡ μὲς Ὀφηλία δοκίμασε τὴ συνταγή. Κάθε φορὰ πού τὴν ἔδερναν, ἡ Τόψυ χαλοῦσε τὸν κόσμο. Φώναζε, ἔκλαιγε, πικραλοῦσε. Ὑστερὰ ἀπὸ λίγο ὅμως, τὴν ἔδρασε κανεὶς σκαρ-

φαλωμένη σ' ἕνα παράθυρο, περιστοιχισμένη ἀπὸ μικροὺς θαυμαστές, νὰ δημηγορεῖ καὶ νὰ ἐκδηλώνει βαθύτατη περιφρόνηση γιὰ τὴν τιμωρία τῆς.

— Πφ! ἔλεγε. Μαστίγωμα λέγεται κι' αὐτό; Ἡ μὲς Φέλια οὔτε καταλαβαίνει νὰ μαστιγώσει! Ἐπρεπε νὰ βλέπατε τὸν ἄλλο τὸν ἀφέντη. Αἷμα ἔβγαζε, αἷμα!

Κάθε Κυριακὴ, ἡ μὲς Ὀφηλία τῆς ἔκανε μὲ ὅλη τῆς τὴν εὐσυνειδησία θρησκευτικὸ μάθημα. Τότε ἡ Τόψυ στεκόταν ἀσάλευτη σὰν ἀγαλμα, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στήθος, καὶ ξανάλεγε σὰν παπαγάλος τὰ λόγια τῆς δασκάλας τῆς. Εἶχε ἀντίληψη μεγάλη καὶ τᾶπερνε ἀμέσως. Τύχαινε ὅμως καμμιά φορὰ νὰ κακοπάρει μιὰ λέξη ἢ μιὰ φράση, σὲ τρόπο πού τῆς χαλοῦσε τὸ νόημα ὀλίγοτετα. Λοιπὸν, τότε ἦταν ἀδύνατο νὰ τὴ διορθώσει, ὅ,τι κι' ἂν ἔκανε ἡ μὲς Ὀφηλία.

Ὁ Σαῖν-Κλάρ ἔκανε γούστο μ' αὐτὸ κι' ἔδρασε τὴν Τόψυ νὰ ξαναλέει τὴν παραλλαγμένη φράση γιὰ νὰ γελᾷ. Μὰ ἡ Ὀφηλία ὑπόφερε μὲ τὰ σωστά τῆς.

— Μὰ ὅταν τὰ πέρνεις ἔτσι στᾶστετα, Αὐγουστε, πῶς θέλεις νὰ τὸ διορθώσω αὐτὸ τὸ παιδί;

— Δίκιο ἔχεις, ἐξαδέλφη, ἀλλά, καθὼς λέει κι' ἡ Τόψυ, «εἶμαι πολὺ κακός».

Κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ διασκεδάζει μὲ τὸ παιδί, καθὼς διασκεδάζουμε μ' ἕνα ἔξυπνο ζῶο,

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ

Αὐτὴ ἡ χωρική βγήκε νὰ βοσκήσῃ τὴν κατσίκά τῆς. Ποῦ εἶναι ἡ κατσίκά; (Ἐστᾶν ἀπὸ τὸν Ταρξάν)

ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ

Στη Διαπλάσσοπούλα Τζίνα
και την αδελφούλα της.

«Έλαμπαν τὰ μάτια της σάν ήλιοι δ
λόφωτοι, γελοῦσαν τὰ χεῖλια της θλιμ-
μένα και τὰ χέρια της σκόρπιζαν ἀλύ-
πητα, τι μπορούσε νὰ γλυκάνη τοὺς πό-
νους τῶν φτωχῶν. Κι' ἀπὸ τὴν ψυχὴ
της ἀνάβλυζαν τὰ λόγια τὰ παρήγορα,
ποὺ στέγνωσαν τὰ δάκρυα κι' ἔχουναν
βάλσαμο στῶν θλιμμένων τις ψυχές Κι'
ὡς ἦταν ἀγίατρευτος μονάχα ὁ δικός της
πόνος.

«Ἦταν μιὰ γυναίκα μὲ ψυχὴ ἀγγέ-
λου, ποὺ ζοῦσε και ὑπέφερε στῶν ἀν-
θρώπων τῇ γῇ. Μὰ ὁ Θεὸς τὴν κάλεσε
κοντὰ Του. Κι' ἔκλεισαν, ἕνα πρῶτ' ἀ-
νοιξιάτικο, γιὰ πάντα, τὰ μάτια ποὺ ἔ-
λαμπαν σάν ὀλόφωτοι ήλιοι, ἔκλεισαν τὰ
χεῖλια ποὺ γελοῦσαν θλιμμένα, σταυρώ-
θηκαν τὰ χέρια ποὺ σκόρπιζαν ἐλεημο-
σύνη. Μιὰ γαλήνη ἀπλώθηκε στὴν πο-
νεμένη ὄψη κι' ἕνα χαμόγελο ἀνθίξε τώ-
ρα στὸ στόμα ποὺ ὁ θάνατος εἶχε σφρα-
γίσει.

«Ὁ ήλιος γελοῦσε, τὰ λουλούδια σκόρ-
πιζαν ὀλόγλυκα μῦρα, και τὰ πουλιά κε-
λαῖδοῦσαν ἀκούραστα. Ἦταν μιὰ μέρα
χαρᾶς. Καιροῦσαν τάχα ἡ φύση, ποὺ ἔ-
νας ἄγγελος θὰ ξανάδρισκε τὴν αἰώνια
κατοικία του;

Μὰ ἕνας πατέρας λευκόμαλλος ἔγερνε
τὸ πανύψηλο κορμί του, ἀπὸ τὸ βάρος
μιάς μεγάλης συμφορᾶς. Μιὰ ἀδερφή και
δυὸ ἀπαρηγόρητα ὀρφανά, ἕνας θλιμμέ-
νος σύντροφος, ἔκλαιγαν μὲ λυγμοὺς πᾶ-
νω ἀπὸ τὸ ἀνθοστῆλοτο φέρετρο. Καὶ
κόσμος ἀπειρος, πλούσιοι και μεγάλοι,
ποὺ εἶχαν γνωρίσει τὴ νεκρή, φτωχοὶ
και ταπεινοί, ποὺ εἶχαν εὐεργητηθεῖ,
πονοῦσαν, θρηνοῦσαν. Στόλιζαν μ' ἀνθη-
θση: Τριαντάφυλλα, πελώρια, κρίνα,
γιασεμιά, ἄλλα πρωτόγνωρα λουλούδια,
ἔλα λευκά, ὑπερφυσικά. Ὁ θαυμασμός,
ἡ ἔκστασις τὰ εἶχαν ἀφίσει ἄφωνα.

Και τότε, στὸ βάθος κάποιου οὐράνιου
θόλου ἀντίκρισαν τὴ μαμμὰ τους. Ἰδια
σάν πρῶτα, λευκὴ κι' ὁμορφη. Μὰ τώ-
ρα ἡ πονεμένη ἔκφρασις εἶχε χαθεῖ και
στὸ πρόσωπό της ἦταν ζωγραφισμένη
μιὰ ὑπέρογη ἀγαλλίασις. Στεκόταν μα-
ζὶ μὲ ἄλλους ἀγγέλους κοντὰ στὴ Μητέ-
ρα τοῦ Χριστοῦ.

«Ἀπλῶσαν τὰ χέρια τους σ' αὐτὴν τὰ
δυὸ μικρὰ και τῆς ψιθύριζαν:

— Μαμμά! Μαμμάκα!

Δὲν δίνεται ἀπόκρισις στὴν ἐπὶ κλήσῃ
της, δὲ θὰ δοθῇ ποτέ. Τὸ νοιώθουν αὐ-
τὸ και ξεχύνονται δὲ λυγμοὺς. Μὰ σὲ
λίγο τὸ κλάμμα σταματᾷ. Ἐχουν στε-
ρέψει τῶν ματιῶν τους οἱ βρῦσες. Ἐα-
πλώνουν στὰ κρεβάτια τους και μένουν
ἀκίνητα, χωρὶς δύναμη. Αἰσθάνονται
μιὰ κούρασις σ' ὀλόκληρο τὸ κορμί τους,
σὰ νὰ εἶχαν κάμει ἕνα πολὺπορο δρόμο
ποὺ τοὺς ἔχει τσακίσει. Μιὰ ὀμίχλη ἀ-

πλώνεται μπροστὰ τους. Κλείνουν τὰ
μάτια...

Και τότε συνέβη κάτι θαυμαστὸ και
ὑπέροχο. Σὰ νᾶγινε κάποια λάμψη ξα-
φνικά κι' ἐνοιῶσαν πῶς τὸ δωμάτιο
γέμιζε ἀπὸ τὴ φωτεινὴ παρουσία ἐκεί-
νου... Σιγὰ-σιγὰ ξεδιάλυναν μιὰ θα-
λασσιὰ χλαμύδα, δυὸ ρόδινα πόδια, ἕνα
πρόσωπο φωτοστεφανωμένο. Πίσω ἀπὸ
τὴ χλαμύδα ξεχώριζαν δυὸ μεγάλα που-
πουλένια φτερά. Ἀνατρίχιασαν. Στὸ νοῦ
τους ξαναῆρθαν οἱ παλιές ἱστορίες τῆς
ἀγαπημένης τους. Ξανάκουγαν τὴ θλιμ-
μένη φωνὴ της:

— Ὅταν τὰ μικρὰ παιδιὰ ἔχουν μιὰ
μεγάλη θλίψη, ὁ καλὸς Θεὸς στέλνει
τὸν ἄγγελό του στὴ γῇ...

Δὲν εἶναι παραμῦθι μονάχα... Ὁ
ἄγγελος σκύβει πᾶνω τους, ἀπλώνει τὰ
κρινόλεια χέρια του πᾶνω στὰ μέτωπά
τους. Κι' ἐνοιῶσαν πῶς γινόνταν ἐλα-
φριά σάν πουλιά... Και τότε ὁ ἄγγε-
λος τὰ πῆρε στὴν ἀγκαλιά του και τρά-
βηξαν ἔξω ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παραθύρι.
Πετοῦσαν χωρὶς νὰ νοιώθουν κανένα
φῶδο. Ἐβλεπαν τὴν πόλιν μὲ τὰ φῶτα
της, σὰ μικροὺς σπῆτες ποὺ μισόσδυ-
ναν, και σὲ λίγο δὲν ξεχώριζαν παρὰ ἕνα
μαῦρο ἀκαθόριστο ὄγκο. Μιὰ δροσερὴ
πνοὴ τὰ χάδευε και δὲν ἐνοιῶσαν οὔτε
ζέστη, κρύο ἢ κούρασις. Σὲ λίγο περ-
νοῦσαν ἀπὸ πελώριους κόσμους φωτει-
νούς και σταμάτησαν μπροστὰ στὴ με-
γάλη πόλιν τοῦ οὐρανοῦ. Ὁ ἄγγελος ψιθύ-
ρισε τότε:

— Ὡσαννά!

Και ἡ πόρτα ἀνοίχτηκε. Ἐφτασε στ'
αὐτιά τους ἡ γλυκεῖα μελωδία τῶν ἀγ-
γέλων, ἀνάσαναν ἡδονικά τὰ ὑπέροχα
μῦρα τῶν παραδεισένιων λουλουδιῶν, και
κοίταζαν γύρω τους τὴν ὑπερκόσμια ἀν-
θησις: Τριαντάφυλλα, πελώρια, κρίνα,
γιασεμιά, ἄλλα πρωτόγνωρα λουλούδια,
ἔλα λευκά, ὑπερφυσικά. Ὁ θαυμασμός,
ἡ ἔκστασις τὰ εἶχαν ἀφίσει ἄφωνα.

Και τότε, στὸ βάθος κάποιου οὐράνιου
θόλου ἀντίκρισαν τὴ μαμμὰ τους. Ἰδια
σάν πρῶτα, λευκὴ κι' ὁμορφη. Μὰ τώ-
ρα ἡ πονεμένη ἔκφρασις εἶχε χαθεῖ και
στὸ πρόσωπό της ἦταν ζωγραφισμένη
μιὰ ὑπέρογη ἀγαλλίασις. Στεκόταν μα-
ζὶ μὲ ἄλλους ἀγγέλους κοντὰ στὴ Μητέ-
ρα τοῦ Χριστοῦ.

«Ἀπλῶσαν τὰ χέρια τους σ' αὐτὴν τὰ
δυὸ μικρὰ και τῆς ψιθύριζαν:

— Μαμμά! Μαμμάκα μας!

Μὰ τώρα, δόθηκε ἀπόκρισις στὴν κραυ-
γὴ τους:

— Παιδιά μου, παιδάκια μου!

Γύρισε και κοίταξε τὴν Παρθέναν, ποὺ
τῆς ἀπάντησε μ' ἕνα καταφατικὸ κίνημα.
Κι' ἔτρεξε κοντὰ στὰ δυὸ παιδιὰ, τ' ἀγ-
κάλισσε και τὰ φιλοῦσε ἀδιάκοπα.

— Γιατί μᾶς ἔφυγες, μαμμά μου; Ἡ
ζωὴ εἶναι ἄδεια χωρὶς ἐσένα.

— Ἦταν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, παιδιὰ
μου! Δὲν πρέπει νὰ λυπᾶσθε πολὺ.

— ὦ, ἂν ἦταν δυνατό νὰ γίνη αὐτὸ!
Χτὲς μᾶς ἐφάνη ὁ κόσμος σκοτάδι. Κλαί-
γαμε τὸ χαμό σου. Κάποια στιγμὴ μᾶς
ἦρθε στὸ νοῦ ἡ σκέψη, πῶς ὁ Θεὸς εἶ-
ναι ἄδικος, ἀφοῦ ἔστειλε σὲ μᾶς μιὰ τέ-
τοια συμφορὰ. Ὑστερα θυμηθήκαμε πῶς
ἔδω πονοῦσες και πῶς θάσαι τώρα κα-
λύτερα. Μὰ δὲ μπορούμε, μαμμά μου, νὰ
ζήσουμε χωρὶς ἐσένα. Στὴν καρδιά μας
ἀνοίχτηκε μιὰ τρομερὴ πληγὴ...

— Ὁ καιρὸς θὰ τὴ γιατρέψῃ μικρού-
λια μου. Κι' ἡ χαρὰ θ' ἀνατείλῃ πάλι
γιὰ σᾶς. Θὰ γελάσουν τὰ χεῖλιά σας...

— Ἡ πληγὴ δὲ θὰ κλείσῃ ὅμως πο-
τέ, και καμμιὰ εὐτυχία δὲ θὰ μᾶς κάνῃ
νὰ ξεχάσουμε τὸ σπαραγμὸ τοῦ χαμοῦ
σου...

Τὰ ματάκια δάκρυσαν κι' ἡ φωνὴ ἔ-
γινε ἱκετευτική...

— Μαμμάκα! Κράτησέ μας μαζί σου
στὸν οὐρανό...

— Εἶναι ἀδύνατο, παιδιὰ μου. Δὲν ἦρ-
θε γιὰ σᾶς τὸ μήνυμα. Κι' ἔχετε τὸ κου-
ράγιο νὰ χαρίσετε μιὰ τέτοια λύπη στὸ
μπαμπά σας;

Τὰ μικρὰ ἔσκυψαν τὸ κεφάλι... Τώ-
ρα ποὺ εἶχαν γευτεῖ τὴν ὑπέρογη ὀδυ-
νη κι' εἶχαν γνωρίσει τὴν πίκρα της, δὲν
εἶχαν τὸ κουράγιο νὰ τὴ δώσουν και σ'
ἄλλους. Νικημένα ἔσκυψαν τὸ κεφάλι.
Ἡ μαμμὰ ἐξακολούθησε...

— Ὁ καλὸς ἄγγελος θὰ σᾶς φέρῃ και
πάλι στὴ γῇ... Και θὰ γαλήνῃ ἡ ψυ-
χή σας, κι' ὁ πόνος σας θὰ μετριασθῇ,
τώρα ποὺ ξέρετε πῶς εἰμαι ἔδω πᾶνω.
Θὰ προσπαθήσετε νὰ γλυκαίνετε τοὺς
πόνους τῶν ἄλλων...

«Ὅλα χάθηκαν ἀπὸ μπροστὰ τους.
Ἀνοιξαν κατάπληχτα τὰ μάτια και ἀν-
τίκρισαν τὴ γνώριμη καμαρούλα τους.
Θυμήθηκαν. Ἐνας σπασμὸς τὰ κλόνισε
στὴν ἀρχή. Μὰ ὕστερα θυμήθηκαν τὸ
νεῖρο τὸ θεϊκό. Κοιτάχτηκαν κι' ἔσκυ-
ψαν τὸ κεφάλι μὲ ὑποταγὴ κι' ἐγκαρ-
τέρησις.

Ἡ ζωὴ δὲν ἦταν ἄδεια γι' αὐτά. Ὁ
μπαμπάς, ὁ γέρος παππούς, ἡ ἀδελφή,
εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ τὴν παρουσία τους.
Ἦταν γι' αὐτοὺς τὰ χέρια τους ἡ ἀλυ-
σίδα ποὺ τοὺς ἔδενε πάλι στὴ ζωὴ. Κι'
οἱ φτωχοὶ, οἱ δυστυχισμένοι, δὲν ἔχα-
σαν τὸν ἄγγελό τους... Δάμπουν αὐ-
τῶν τώρα τὰ μάτια σάν ήλιοι ὀλόφωτοι,
χαμογελοῦν τὰ χεῖλια τους θλιμμένα
κι' ἀπ' τὴν καρδιά τους ἀναβλύζουν τὰ
λόγια τὰ παρήγορα, ποὺ χύνουν βάλα-
μο στὶς καρδιές τις πονεμένες. Και τὰ
χέρια τους δίνουν...

ΕΛΕΝΗ ΡΕΞ-ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΕΡΟΠΟΡΟΙ
ΣΤΟ ΒΟΡΕΙΟ ΠΟΛΟ

Μυθιστόρημα ὑπὸ NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Μὰ τί μπορούσε νὰ κάνῃ αὐτὸς μονα-
χός του, ἂν οἱ ἐχθροὶ ποὺ εἶχαν προσβά-
λει τὸν σύντροφό του ἦταν ἰσχυροὶ και
πολυάριθμοι; Δὲν θάταν καλύτερο νᾶ-
φερνε σὲ πέρας τὴν ἀποστολὴ του; Δὲν
βρισκόταν μακριὰ ἀπὸ τὸ καινούργιο
ἱγκλοσ τους, μόλις δυὸ ἢ τρία χιλιόμε-
τρα. Μὲ ὁρμὴ ξανάρχισε τὸ τρέξιμό του
και τὰ παγοπέδιλά του πετοῦσαν πᾶνω
ἀπὸ τὸ χιόνι.

Καθὼς πλησίαζε, ἐνοιῶσε καινούργιες
συγκινήσεις. Ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ καταυ-
λισμοῦ ἀκούγονταν ἐπίσης πυροβολισμοί.
Τί σήμαινε αὐτὸ τὸ πράγμα; Χωρὶς νὰ
τὸ θέλῃ, ὁ Μπόμπ σταμάτησε ξαφνικά,
και τούτῃ τῇ φορᾶ, ἀπὸ τὴ συναισθη-
σις τῆς ἀδυναμίας του, κόντεψε νὰ χά-
σῃ τὸ μυαλό του.

Ἄν πυροβολοῦσαν ἀπ' τὸ μέρος τοῦ
καταυλισμοῦ, αὐτὸ ἐσήμαινε πῶς κι' ὁ
καταυλισμὸς εἶχε προσβληθεῖ. Μὰ ἀπὸ
ποιόν; Καὶ ἐφ' ὅσον τώρα ἦταν ἀπα-
σχολημένοι μὲ τὸ νὰ ἀποκρούσουν τὴν
ἐπίθεσιν αὐτὴν, πῶς μπορούσαν, ὁ κυδε-
νήτης κι' ὁ Φονδιέλλ, νὰ τρέξουν και
νὰ βοηθήσουν τὸν Κίντ, ποὺ δίχως ἄλ-
λο βρισκόταν σὲ δύσκολη θέση; Γιατί
μ' ὅλο ποὺ γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶχε καθη-
συχᾶσει, ἀπὸ τὴν ἡσυχία ποὺ εἶχε δια-
δεχθεῖ τὸν πρῶτο πυροβολισμό, ὁ Μπόμπ
ἐνοιῶθε τώρα καινούργια ἀγωνία, ἀκού-
γοντας πάλι νέους πυροβολισμοὺς ν' ἀν-
τηχοῦν ἀπὸ τὴ μεριὰ τῆς κοιλάδας.

Μὲ τὸν Κίντ βρισκόμενο σὲ κίνδυνο,
μὲ τὸν κ. Στέφενσον και τὸν Φονδιέλλ
ἀμυνόμενους ἐναντίον ἐνὸς ἄλλου, ἀγνω-
στοῦ ἐχθροῦ, ποὺ θὰ κατέληγαν τὰ πράγ-

ματα; Τὸν Μπόμπ γιὰ τὴν ὥρα δὲν τὸν
ἀπειλοῦσε κανένας. Μὰ ποιὸς ἤξερε τί
θὰ γινόταν ἀργότερα. Κι' ὅταν ἐρχόταν
κι' ἡ δική του ἡ σειρά, τί θὰ μπορούσε
νὰ κάνῃ; Κι' ἂν δὲν παρουσιαζόταν ἄλ-
λοι ἐχθροί, δὲν ἀρκοῦσαν τὸ κρύο, ἡ
πεῖνα κι' ἡ φρίκη τοῦ νὰ
βρίσκεται μόνος κι' ἀνυπε-
ράσιμος, γιὰ νὰ τὸν κά-
νουν νὰ ὑποκύψῃ και νὰ σκε-
πασθῇ κι' αὐτὸς γιὰ πάντα
μὲ τὸ λευκὸ σάβανο τοῦ χιο-
νιοῦ, ποὺ εἶχε σκεπάσει τό-
σους ἄλλους πρίν;

Ὁ Μπόμπ ἐνοιῶσε τὰ γό-
νατά του νὰ λυγίζουν. Ὑ-
στερα ὅμως ντράπηκε γιὰ
τὸν ἑαυτοῦ και γιὰ τὴν ἀ-
δυναμία του, ποὺ ἦταν ἀνά-
ξια γιὰ ἐν' ἀγόρι σάν κι'
αὐτόν. Ὁ Τζᾶκ πολεμοῦσε
ἐκεῖ πέρα. Κι' ὁ Μπόμπ ἦ-
ταν βέβαιος πῶς ἂν ὁ Γα-
βριήλ κι' ὁ Ὑδὸν Ντεντεβίξ
βγήκαν νικημένοι ἀπὸ τὸν ἀ-
γῶνα τους ἐναντίον τῆς θύελ-
λας, δὲν θὰ παραδόθηκαν ὁ-
μως δίχως νὰ πολεμήσουν ὡς τὴν τε-
λευταία στιγμὴ. Δὲν ἦταν λοιπὸν δειλὸς
κι' ἀνάνδρος ποὺ λιποψύχησε;

Μὴν ἀκούγοντας τώρα πιά παρὰ τὴ
γενναία καρδιά του, ὁ Μπόμπ ξανάρχι-
σε νὰ τρέχῃ. Οἱ πυροβολισμοὶ γίνονταν
ἀραιότεροι. Ἀντιθέτως ὅμως ἀκούγονταν
εὐδιάκριτα, δυνατὰ οὐρλιάσματα. Αὐτὰ
ἔδωσαν στὸν Μπόμπ τὴν ἐξήγησιν τοῦ
κινδύνου, ποὺ διέτρεχαν ὁ κ. Στέφενσον
κι' ὁ Φονδιέλλ.

— Οἱ λύκοι! σκέφθηκε ἀνατριχιά-
ζοντας.

Δὲν σταμάτησε ὅμως Ἐξακολούθη-
σε τὸ δρόμο του ὡς ποὺ διέκρινε τὸ ἱγ-
κλοσ ἀπὸ μακριά. Καὶ τὸ θέαμα ποὺ πα-
ρουσιάστηκε μπροστὰ του ἦταν τόσο ἀ-
προσδόκητο, ποὺ τὸν ἔκανε νὰ σταθῇ ἀ-
πότομα.

Τὰ ζῶα ποὺ εἶχαν ἐπιτεθεῖ ἐναντίον
τῶν συντρόφων του, δὲν ἦταν λύκοι, ἀλ-
λὰ σκύλοι. Ἐννοεῖται ὅτι αὐτὸ δὲν εἶχε
καμμιὰ σχεδὸν διαφορὰ, γιατί οἱ σκύλοι

«Ἡ ἐπίθεσις περιορίσθηκε σὲ δυὸ τρεῖς ἐφόδους
ποὺ ἀπότυχαν...» (Σελ. 271, στ. γ'.)

αὐτοὶ τῶν βορεινῶν χωρῶν ἔχουν τὰ ἴ-
δια χαρακτηριστικὰ και ὅλα τὰ ἴδια ἄ-
γρια ἐνστικτὰ μὲ τοὺς φοβεροὺς ξαδέρ-
φους τους. Τώρα πολιορκοῦσαν τὸν κα-
ταυλισμό. Ὅχι ἀπὸ πολὺ κοντὰ, γιατί
οἱ πρῶτες ἐπιθέσεις τους εἶχαν ἀποκρου-
σθεῖ μὲ ὀμοδροντίες και κάμποσοι ἀπὸ
τοὺς συντρόφους τους εἶχαν πέσει κάτω
ἀπ' τὴς σφαῖρες τοῦ κυβερνήτη και τοῦ
Φονδιέλλ, ποὺ μὲ τὸ ἔπλο στὸ χέρι, ὑ-
περασπίζονταν τὴν εἴσοδον τῆς καλύδας
τους.

Οἱ δυὸ ἄνδρες διέκριναν τὸ παιδί τὴν
ἴδια στιγμὴ ποὺ τοὺς διέκρινε κι' αὐτό.
Μὰ και οἱ σκύλοι τὸ ἴδιο. Κι' ἡ κατά-
στασις ἄλλαξε ἀμέσως, εἰς βάρος τοῦ
Μπόμπ, ἐναντίον τοῦ ὁποῦοι χιμήξε τώ-
ρα ὀλόκληρο τὸ κοπάδι. Ὁ μικρὸς φί-
λός μας κατάλαβε πῶς θὰ ἦταν χαμένος
ἂν ἔμενε ἐκεῖ ποὺ ἦταν. Ἐνας βράχος
ὑψωνόταν σὲ μικρὴ ἀπόστασις. Ἐτρεξε,
σκαρφάλωσε στὴν κορυφὴ κι' ἀπ' ἐκεῖ,
στηρίζοντας τὴν πλάτη του στὴν πέτρα,
περίμενε τὴν ἐπίθεσιν.

Ἡ ἐπίθεσις περιορίσθηκε σὲ δυὸ-τρεῖς
ἐφόδους ποὺ ἀπέτυχαν οἰκτρά. Μερικοὶ
σκύλοι, ἀπὸ τοὺς πιδὸ σβέλτους, δοκίμα-
ν' ἀνεβοῦν ἐπάνω στὸ βράχο. Μὰ ὁ φί-
λος μας δὲν τοὺς ἄφησε νὰ προχωρή-
σουν και, χρησιμοποιοῦντας μὲ ἐπιτυχία
τὸ περιστροφὸ του, κατέρησε ν' ἀπαλ-
λαγῇ ἀπὸ τοὺς πιδὸ ἐνοχλητικούς. Ἀπὸ
τὴν ἄλλη μεριὰ, ὁ Ἀμερικανὸς κι' ὁ Γάλ-

«Ὁ Τζᾶκ πρόλαβε νὰ τὴν πυροβολήσῃ...» (Σελ. 242, στ. β'.)

λος δὲν ἔμεναν ἀδρανεῖς. Ἐκῆσαν κι' αὐτοὶ τὸ μέρος τους, πυροβολώντας ἀπὸ μακριὰ τὸ κοπάδι τῶν πολιορκητῶν. Κι' ἐπειδὴ κάθε ζωὸν, ποὺ ἔπεφτε κάτω, κομματιαζόταν στὴ στιγμή καὶ τρωγόταν ἀπὸ τοὺς πεινασμένους συντρόφους του, οἱ σκύλοι στὸ τέλος, χορτασμένοι, ἀποφάσιζαν νὰ λύσουν τὴν πολιορκία καὶ νὰ φύγουν.

Ἀπαλλαγμένοι πιά ἀπ' τοὺς ἐχθρούς του, ὁ Μπόμπ ἐγκατέλειψε τὸ καταφύγιό του· ὁ Στέφενσον κι' ὁ Φονδιέλλ ἔτρεψαν νὰ τὸν προὔπαντήσουν.

— Μόνος! τοῦ φώναξαν. Ποῦ εἶναι ὁ Κίντ;

— Ἐκεῖ κάτω, ἀπάντησε ὁ Μπόμπ τεντώνοντας τὸ χέρι του πρὸς τὴν κοιλάδα. Τὸ ἔλκηθρό σας εἶναι ἔτοιμο;

— Ὅχι ἀκόμη, εἶπε ὁ κ. Στέφενσον. Τοποθετούσαμε τὸν κινητήρα τῆς βενζίνης, ὅταν μᾶς ἐπετέθη τὸ κοπάδι αὐτὸ ἐντελῶς ἀπρόοπτα.

— Φοβάμαι ὅτι καὶ στὸν Κίντ ἔκαναν ἐπιθετὴ ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ τὸν ἐγκατέλειψα.

— Ἐπίθεση; Ποιοί; Ἄλλοι σκύλοι; (Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΟΛΛΕΣ φορές θάκούσατε αὐτὸ τὸν ὄρο: «βιομηχανία τῶν ξένων». Ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ τὸν καλοκαταλάβετε. Θὰ σὰς τὸν ἐξηγήσω. Ὅταν ἕνας τόπος ἔχει, καλλιεργῇ ἢ δημιουργῇ τὰ μέσα νὰ τραβᾷ τοὺς ξένους καὶ νὰ τοὺς κἀνῃ, θέλοντας καὶ μὴ, νὰ ξεδεύουν, νὰ φέρνουν χρήματα στὸν τόπο, λέμε πὼς ἔχει μιὰ «βιομηχανία ξένων» ὅπως ἕνας ἄλλος θὰ εἶχε μιὰ βιομηχανία χαλιῶν ἢ γουναρικών ποὺ θὰ τὰ ἐστειλε στὸν ἐξωτερικόν. Πολλοὶ τόποι, σήμερα, ζοῦν ἀπ' αὐτὴ τὴ βιομηχανία. Διαφημίζουν στὸν κόσμον τὸ κλίμα τους, τὰ λουτρά τους, τὰ ξενοδοχεῖα τους, τὰ σανατόριά τους, τὰ καρναβάλια τους, τὰ καζίνα τους, τὰ θεατρά τους, τίς διασκεδάσεις τους, κι' εἴτε ὀλοχρονίς, εἴτε μιὰ ὥρισμένη ἐποχὴ, — σὰ ἔχον ὅπως τὸ λένε γαλλικὰ ἢ σ' ἡ ζον ὅπως τὸ λένε ἀγγλικὰ, — τραβοῦν ξένους ἀπὸ παντοῦ καὶ τοὺς ἐκμεταλλεύονται. Ἡ Ἑλβετία π. χ. μετὰ τίς φυσικὲς τῆς ὁμορφίες, ἢ Αἴγυπτος μετὰ τὸ κλίμα της, ἢ Νίτσα μετὰ τὰ καρναβάλια της, τὸ Αἶξ μετὰ τὰ λουτρά του, τὸ Ὁμπερμαμεργκάνο μετὰ τὴν ἀναπαράσταση τῶν Παθῶν τοῦ Χριστοῦ, ὅπως ἄλλοτε τὸ Μπαϊρόντ μετὰ τὸ θέατρο τοῦ Βάγνερ, καὶ τὰ τελευταῖα χρόνια ἢ Συρακούσα μετὰ τίς παραστάσεις ἀρχαίων δραμάτων στὸ ἀρχαῖο τῆς ἀμφιθέατρο.

Μιὰ τέτοια «βιομηχανία ξένων», πὺ συστηματικὴ ἀπὸ ἄλλοτε, ἄρχισε τώρα τὰ γίνεταί καὶ στὴν Ἑλλάδα. Νὰ ἕνας τόπος ποὺ τραβᾷ ἀνέκαθεν τοὺς ξένους περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον στὸν κόσμον! Γιατί ποῖος ἄνθρωπος, λίγο μορφωμένος, δὲν ὀνειρεύεται νὰ ἐπισκεφθῇ μιὰ φορὰ στὴ ζωὴ του τὴν κλασσικὴ χώρα, τὴν γεμάτη ἔνδοξα ἐρείπια καὶ μεγάλες ἀναμνήσεις, νὰ κάμῃ τὴν προσευχὴ του ἀπάνω στὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν ἢ μπροστὰ στὸν Ἑρμῆ τῆς Ὀλυμπίας; . . Ἀλλὰ φορὰ ὅμως καὶ τὸ ταξίδι ὡς τῶν Ἑλλάδα ἦταν δύσκολο καὶ πολυδάπανο, καὶ τὰ ταξίδια μέσα στὴν Ἑλλάδα κουραστικά κι' ἐπικίνδυνα, κι' ἡ διαμονὴ στὶς πόλεις τῆς, καὶ τίς πὺ μεγάλες ἀκόμα, καθόλου ἀνετη κι' εὐχάριστη γιὰ ἕναν πολιτισμένο. Μόνο τὰ τελευταῖα χρόνια, μετὰ τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας ποὺ πολλαπλασιάσθηκαν καὶ τελειοποιήθηκαν, καὶ μετὰ τὴν ἀνάπτυξη τῶν ἐλληνικῶν πόλεων, τῶν μεγάλων τοῦλάχιστο, ποὺ ἔχουν πιά ὅ,τι σχεδὸν χρειάζεται νὰ ζήσει κανεὶς σ' αὐτές, λίγες ἡμέρες, ἀνθρωπινὰ, οἱ ξένοι μποροῦν ὥπωςδήποτε νὰ ἐρχονται, νὰ μένουν, νὰ βλέπουν ὅτι θέλουν καὶ νὰ ἐπιστρέφουν εὐχαριστημένοι, ὅτι χωρὶς ὑπέρογκα ἔξοδα κι' ὑπεράνθρωπους κόπους, πραγματοποιήσαν τὸν ἐνδοξόν τους.

Στὴν Ἑλλάδα κατάλαβαν πιά ὅτι ἡ πραγματοποίησις αὐτῆς τοῦ ὀνείρου τῶσων μυριάδων ἀνθρώπων, ἀπὸ κάθε χώρα τῆς γῆς, εἶναι σπουδαῖος πόρος, ποὺ μετὰ τὸν καιρὸ μπορεῖ νὰ γίνῃ τόσο σημαντικὸς, ὥστε ὁ τόπος νὰ μὴν ἔχη ἀνάγκη κι' ἀπὸ ἄλλον. Κι' ἐργάζονται συστηματικὰ γιὰ νὰ τραβοῦν τοὺς ξένους. Κάνουν δρόμους, χτίζουν μεγάλα ξενοδοχεῖα, διαφημίζουν τὰ ἐλληνικὰ θαύματα στὸν κόσμον. θυμίζουν τί καὶ τί μπορεῖ κανεὶς νὰ ἰδῇ, νὰ πολαύσῃ ἐρχόμενος στὴν Ἑλλάδα, καὶ διοργανώνουν γιορτές, ἀγῶνες, παραστάσεις, ἐκθέσεις καὶ καθέξῃς. Ὑπάρχει καὶ κάποιος «τουριστικὸς οργανισμός», ὅπως νὰ ποῦμε ὁ «σταφιδικός», — καὶ λέγεται ἔτσι ἀπὸ τὸ τουρίστ ποὺ θὰ πῇ περιηγητής, καὶ τουρισμὸς ἢ τάση κι' ἡ ἀγάπη στὶς περιηγήσεις. Οἱ πρῶτοι διεθνεῖς Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες, στὸ παναθηναϊκὸν στάδιον, μετὰ τὴν κοσμοσυρροή τους, ἔκαμαν τοὺς Ἑλληνες νὰ ἰδοῦν τὸ συμφέρον τους καὶ νὰ προσπαθῇ ἀπὸ τότε νὰ στρέψουν τὸν τουρισμὸ πρὸς τὴν Ἑλλάδα, νὰ καλλιεργήσουν δηλαδὴ αὐτὴ τὴ βιομηχανία τῶν ξένων. Εἶναι βέβαια στὴν ἀρχὴ τῆς ἀκόμα. Τὰ θεμέλια ὅμως ἔχουν τεθεῖ καὶ σὲ λίγα χρόνια, προβλέπουν ὅλοι, ἢ Ἑλλάδα, τελειοποιώντας τὰ μέσα τῆς, θὰ συναγωνίζεταί κι' αὐτὴ τὴν Ἑλβετία. Καὶ μετὰ τὴν ἀλήθεια ἔχει ὅλα τὰ προσόντα! Κλίμα θαυμάσιο, φυσικὲς ὁμορφίες ἐφάμιλλες τοῦλάχιστο μετὰ τῆς ἑλβετικῆς, ἀρχαιότητες ποὺ οὔτε ἢ

Ἑλβετία οὔτε ἄλλος τόπος «ὕπὸ τὸν ἥλιον» τίς ἔχει, κι' ἀκόμα μιὰ καινούρια ζωὴ; ἰδιότυπη κι' ἰδιόρρυθμη, ποὺ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν ἰδῇ πούθενά, ὅπως μαρτυροῦν π. χ. αὐτοὶ οἱ χοροὶ τῶν βοσκῶν τοῦ Παρνασοῦ, ποὺ τοὺς θαυμάζουν τώρα οἱ ξένοι, μαζί μετὰ τὴν ἔκθεσιν τῆς Λαϊκῆς Τέχνης, στοὺς Δελφούς.

Καὶ νὰ, ἀλήθεια, ἕνα θαυμάσιο μέσον γιὰ τὸ τράβηγμα τῶν ξένων: οἱ γιορτὲς αὐτῆς τῶν Δελφῶν! Ἐοδεύτηκαν ἕκατομμύρια γιὰ νὰ ἰδρῶσιν, ἀλλὰ εἶναι προορισμένες νὰ μπᾶσουν στὸν τόπον διασεκατομμύρια. . . Κάθε φορὰ καὶ περισσότεροι ξένοι ἐρχονται νὰ τίς βλέπουν, καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἀπὸ χρόνον σὲ χρόνον τὸ ρεύμα θ' αὐξάνῃ. Ὁ κ. κι' ἡ κυρία Σικελιανοῦ ἔχουν μεγάλη ὄνειρα, ποὺ δὲν εἶναι ἴσως δύσκολο νὰ τὰ πραγματοποιήσουν. Θέλουν νὰ κάμουν τοὺς Δελφούς ἕνα κέντρο παγκόσμιον. Ὅχι ἀπλῶς γιὰ νὰ δίνουν δυο-τρεῖς παραστάσεις ἀρχαίων δραμάτων τὸ χρόνο, ἀλλὰ γιὰ νὰ διαδώσουν στὸν κόσμον τὴ λατρεία τοῦ ἐλληνικοῦ πνεύματος, ὥστε νὰ ξανάρθῃ μ' αὐτὸ μιὰ καινούρια Ἀναγέννησις. Οἱ Δελφοὶ θὰ γίνουν σιγά-σιγά μιὰ μεγάλη πόλη, καὶ κοντὰ στὸ ἀρχαῖο θέατρο, κάτω ἀπ' τὴν σκιά τῶν Φαιδρουάδων, θὰ ἰδρῶσιν ἕνα Πανεπιστήμιον, ὅπου θὰ διδάσκουν σοφοὶ ἀπ' ὅλα τὰ ἔθνη. Τὸ Πανεπιστήμιον αὐτὸ θὰντικαταστήσῃ τὸ ἀρχαῖον Μαντεῖον. Κι' ἀντὶ τῆς Πυθίας, ἢ Ἐπιστήμης κι' ἢ Φιλοσοφίας θὰ δίνουν στὸν κόσμον τὰ θέσφατα. . .

Ἀλλὰ κι' ἂν δὲν πρόκειται νὰ πραγματοποιηθῶν ποτὲ τὰ μεγάλα αὐτὰ ὀνειρά, τὸ βέβαιον, τὸ θετικόν, εἶναι ὅτι οἱ Δελφικὲς ἐορτὲς ἐπέτυχαν φέτος κι' ἐνθουσίασαν περισσότερο ἀπὸ ἄλλοτε. Αὐτὸ μᾶς κάνει νὰ ἐλπίζουμε πὼς θὰ καθιερωθῶν πιά, ὥστε νὰ δημιουργηθῇ μιὰ μεγάλη ἐλληνικὴ σαῖζον ἢ σ' ἡ ζον, ποὺ νὰ τραβᾷ κάθε χρόνον πολυάριθμους «προσκυνητές», ἀπὸ τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀμερικὴν, — ξένους ποὺ θὰ ἐπωφελοῦνται ἀπὸ τὴν εὐκαιρίαν νὰ βλέπουν, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς Δελφούς, καὶ τὰς Ἀθῆνας, κι' ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδας, καὶ νὰ φέρνουν τὸ χρήμα τους στὸν τόπον, ἀλλὰ καὶ νὰ φεύγουν, — ἀκόμα μεγαλύτερο κέρδος, — γεμάτοι γοητεία καὶ φιλελληνισμό.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΡΗΤΑ

91.

Κι' ἀπὸ δικό, καμμιὰ φορὰ, καλύτερος ὁ φίλος, εἶναι, σὲ πίκρα, συμφορά, παρηγορία καὶ σῦλος.

Στὸν πόνο μας ποιεῖ βαθιὰ καὶ βάλαμο τοῦ ρίχνει, καὶ πού ὁ δικός, ξερολῆθιά, πέτρες μονάχα δείχνει. . .

CHEF

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΚΟΥΡΥΦΗ

Καὶ πληθὸς ξεκινᾷ γιὰ τοῦ
[βουνού
τὴν ἀνχοσκέπαστη φανταχτερή
[ἀκρῇ,
Μετὰ τὰ γλυκοχαράματα τοῦ νοῦ
Καὶ τῆς ἀπελπισίας τὸ πρῶτον
[δάκρυ.

Κι' ἄλλοι μὲ κατάσπρα μαλλιά,
[γυροῖ,
κι' ἄλλοι μὲ νιὰ στὸ πρόσωπον
[λαμπράδα,
Κι' ἄλλοι θλιμμένοι, κι' ἄλλοι
[γελαστοί,
πάνε μ' ὅση μποροῦνε γοηγοράδα.

Πᾶνε καὶ πᾶνε . . . μ' ἄφραστη
[ἡ κορφή!
Κι' ἄλλα καινούργια πληθὴ ξε-
[κινᾶνε,
Μετὰ φλογερὸν τὸν πόθον στὴν ψυχὴ
σ' ὀνειρεμένους κόσμους γιὰ νὰ
[πᾶνε.

Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά

ΕΝΩ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΠΕΡΝΟΥΣΑΝ

Εἰμαι τόσο βέβαιη πὼς δὲν θὰ
ξαναζήσω τὰ ξένοιαστα παιδικὰ
μου χρόνια, ὅσο εἰμαι βέβαιη
πὼς μιὰ μέρα θὰ πεθάνω.
Μέσ' ἀπ' τὰ χρόνια ποὺ πέ-
ρασαν, βλέπω τὴν Καϊτούλα, ἕνα
παχουλὸ κοριτσάκι μὲ καστανά
ματάκια καὶ ξανθὲς μουκλί-
τσες, τίς ξανθὲς αὐτὲς μουκλί-
τσες ποὺ μὲ πόσο ὠραίους φί-
λους στόλιζε ἢ μαμμὰ καὶ ποὺ
ἀκόμα τώρα, βλέποντάς τις στὴ
φωτογραφία, δακρύω γιὰ τὸ χα-
μένο στολίδι.

Καὶ τί κρίμα, οὔτε μιὰ νὰ μὴν
κρατήσουν! . . . Τί κλάματα ποὺ
ἔκανε ἡ μεγάλη ἀδελφὴ ὅταν,
γυρνώντας ἀπ' τὸ σχολεῖο, εἶδε
τὴ μικρούλα της . . . κουρεμένη!
Κι' ἐκείνη γελοῦσε, γελοῦσε ξέ-
νοιαστη.

Τὰ χρόνια περνοῦσαν κι' ἡ
Καϊτούλα γινόταν ἕνα μικρὸ πει-
ραχτήριον μὰ μ' ὅλες τίς ἀτα-
ξίες, ἀγαποῦσε τὰ γράμματα.
Μικρούλακι ἀκόμη ἦξερε κι' ἔ-
γραφε τὸνομά της, ἔγραφε ἀριθ-
μούς, μάθαινε . . . γαλλικὰ! Ἀ,
τὴ γαλλικὰ ἀκόμη νὰ θυμάται!
ὅχι πὼς δὲν τὰ γαπῶσε, ἀλλὰ ἡ
μαντὰ μὲ τὰ ἡθελε ὅλα δικά της.

Ἀπὸ ἕνα κοριτσάκι τόσο-δὲ νὰ
ἔγινε ἕνα τέτοιο πλάσμα, ποὺ
ζητάει τόσα πράγματα, τόσα, ποὺ
ἀναγκάζονταν οἱ δικοὶ τῆς νὰ
τὴν κλείνουν γιὰ νὰ μελετήσῃ.
Ἦταν καλοκαὶ στὸ Φάληρον.
Τὴ μαρτύριο! Ἀπὸ τὴν βεράν-
τα προβάλλε κάθε τόσο ἡ Κάκια
καὶ τὴ φώναζε νὰ παίξουν, καὶ
τότε ἡ Καϊτούλα πεισιμωμένη πέ-
ταγε τὸ βιβλίο κι' ἄρχισε τὸ κυ-
νηγίον μετὰ τίς μύγες! καὶ τὰ πό-
γεμα, ἀντὶ νὰ παίξῃ μετὰ τίς φί-
λες τῆς στὴν ἀμμο, κλεισμένη
μελετοῦσε. Ἀχ, μαντάκι! Ἀν
μποροῦσε νὰ γλυτώσῃ, τί εὐτυ-
χιμένη ποὺ θὰ ἦταν!

Καὶ τὰ χρόνια περνοῦσαν. Ἐ-
να πρωῒν τοῦ Σεπτεμβρίου, πέρα-
σε τὴ μεγάλη αὐλοπόρτα τοῦ
σχολείου. Κι' ἀπὸ τότε ἄρχισε
ἡ σχολικὴ ζωὴ. Στὴν ἀρχὴ εὐ-
κόλα, μὰ ὅσο τὰ χρόνια περνοῦ-
σαν, ἀρχίζουν οἱ διαγωνισμοί, τὰ
ξενύχια, οἱ ξένες γλώσσες, καὶ
χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνει, τὸ μι-
κρὸ ξένοιαστο κοριτσάκι ἔπαψε
νὰ εἶναι ξένοιαστο, ἄρχισε νὰ
ἔχει ἐννοιες, ἐννοιες παιδαγωγικές,
ἀδιάφορο ὅμως, ἐτοιμαζόταν σι-
γά-σιγά γιὰ τίς μεγαλύτερες ἐν-
νοιες, γιὰ τίς ἐννοιες τῆς ζωῆς.
Καὶ τὰ χρόνια περνοῦσαν κι' ἡ
μικρὴ ὀλοένα μεγάλωνε, ἄρ-
χιζε σιγά-σιγά νὰ μπαίνει στὴ
ζωὴ. Πρῶτα ὁ θάνατος, ἔπειτα
ὁ πόλεμος, σὰν ἔφυγαν κι' οἱ
δυὸ ἀδελφοὶ στὸ μέτωπο, ἔφε-
ραν τὴ μικρὴ στὴν πραγματικό-
τητα, καὶ καθημερινῶς μάθαινε,
μάθαινε πράγματα νέα γιὰ τὴ
ζωὴ, γιὰ τὸν κόσμον.

Τὴ γοηγορά ποὺ περνοῦν τὰ
χρόνια!

Βαλέντια

Ο ΑΡΡΩΣΤΟΣ

Τὸ ρολόγι τῆς ἐκκλησίας τοῦ
μικροῦ χωριοῦ κτυποῦσε ἀργά-
ἀργὰ μετὰ τὸν μονότονον ἦχον
τῆς πέντης ὥρες τὸ πρῶτον, ὅταν
μὰ ἀχτίνα τοῦ ἡλίου, ποὺ μόλις
ἄρχισε νὰ φαίνεται στὸν ὁρίζον-
τα, μπῆκε χαρῶς ἀπὸ τὸ σπα-
σμένο παράθυρον τῆς σοφίτας τοῦ
φτωχοῦ ζωγράφου. Τρεῖς μῆνες
τώρα κοιτόνταν στὸ στρώμα πα-
λευώντας μετὰ τὸ χάρο. Τοῦ χαι-
δεψε ἀπαλὰ τὸ ὄχρον τοῦ πρό-
σωπο, ποὺ μ' ὅλες τίς σεσημασ-
μένες καὶ τὶς κακουχίας ποὺ πέρασε,
διατηροῦσε ἀκόμα μιὰ λεπτὴ ὁ-
μορφίαν.

Σχεδὸν ταυτοχρόνως ὁ πετει-
νὸς τῆς γειτονικῆς αὐλῆς φώνα-
ξε διαλαλώντας τὴν ἀνατολὴν τοῦ
ἡλίου.

Στὸ ἀκουσμα τῆς συμπαθητι-
κῆς καὶ γνώριμης αὐτῆς φωνῆς,
ὁ ἀρρωστος ἀνοίξε λίγο τὰ βα-
ριά του βλέφαρα, περιέριψε τὸ
ἀπλάνες ἀπὸ τὸν περὶ τὸ βλέμμα
τοῦ ἕνα γύρον στὴν κάμαρα, καὶ
ὕστερα ἀπέθηκε στὶς ὀνειροπο-
λήσεις του, κοιτάζοντας τὸ μικρὸ
κομμάτι τοῦ ὀφθαλμοῦ ποὺ φαίνονταν
ἀπὸ τὸ παράθυρό του.

Θυμῆθηκε τότε τὸν πατέρα
του, τὴ μητέρα του, τὰ δέλφια
του, ὅλη τὴν οἰκογένειάν του ποὺ
ἔσαν-ἔσαν τοὺς πῆρες ἢ φοιτῆ-
αὐτὴ ἀρρώστεια! καὶ τώρα ἔρ-
χονταν νὰ πάρῃ κι' αὐτὸν. Δὲν
λύπονταν ποὺ πέθαινε. Σὲ λίγο
θὰ συναντοῦσε ἐκεῖ ψηλὰ ὅ,τι
εἶχε πὺ ἀγαπῇ σ' αὐτὸν τὸν
κόσμον: τὴν οἰκογένειάν του.

Θέλησε νὰ ἀνασηκωθεί λίγο,
ἀλλὰ ἕνας παραεταμένος καὶ
ἐπὶ βήχας τὸν ἔροϊε πάλι στὸν
κρεβάτι του, χλωμὸ σὰν τὸ κερί
καὶ σχεδὸν ἀναίσθητον. Ἀρχισε
νὰ αισθάνεται τίς δυνάμεις του
νὰ τὸν ἐγκαταλείπουν, τὰ ἄκρα
τοῦ νὰ παγώνουν, καὶ κρύος ἰ-
δρώτας νὰ τοῦ βρέχῃ τὸ μέτω-

πο· κατάλαβε ὅτι πλησίαζε τὸ
τέλος μιὰς καὶ προσπάθησε νὰ
κάνῃ μιὰ μικρὴ προσευχὴ.

Ἐξαφνὰ ὅμως, ἕνα δυνατό βή-
ξιμον τοῦ συνεκλόνησε γιὰ τελευ-
ταία φορὰ τὸ ἀδύνατον κορμὶ του
καὶ ἔμεινε ἀκίνητος. Ἦταν νε-
κρός! . .

Σὲ λίγο, μιὰ πονετικὰ γειτό-
νισσα μπῆκε στὸ δωμάτιό του
νὰ τὸν περιποιηθῇ· μόλις ὅμως
εἶδε τὸ ἀψυχο σῶμα τοῦ ποὺ ἔ-
μεινε ἀκίνητον στὸ κρεβάτι, βγῆ-
κε σιγά-σιγά ἔξω καὶ ξαναγύρισε
σὲ λίγο μετὰ δύο κερὰ. Τάναψε,
καὶ πῆγε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν πα-
τέρα τοῦ χωριοῦ, πατώντας στὶς
μύτες, σὰ νὰ φοβόταν νὰ μὴ τα-
ράξῃ τὸ στερεὸν ὕπνον τοῦ δύστυ-
χου καλλιτέχνη.

Τούλιος Κάισαρ

ΓΙΑ ΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΑΝ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

Στὴ μέση τῆς ἀγορᾶς τοῦ
Πλωμαριοῦ, ὑψώνεται καλλιμά-
μαρ μνημεῖον γιὰ κείνους ποὺ
πέθαναν γιὰ τὴν πατρίδα πολε-
μώντας στὸ Σκρά, στὸ Μπιζάνι,
στὸ Σαγγάριο, στὸ Λαχανά, στὸ
Κιλίκι.

Στὴν κορφὴ τοῦ μνημείου στέ-
κει περήφανος ἀπὸς μ' ἀνοιχτά
φτερά, κρατώντας στὸ στόμα
τοῦ ἕνα κλαδί ἐλιάς κι' ἔχοντας
στὰ πόδια του, ἀνάγλυφα, ἕνα πη-
λίκιον, μιὰ καρβάνα, ἕνα σακ-
κίδιον, δυὸ στρατιωτικὰ ἄρβυλα,
ἕνα γιλιό, μιὰ κουβέρτα, καὶ πῶς
κάτω τὰ ὀνόματα τῶν παλλικα-
ριῶν τοῦ Πλωμαριοῦ, ποὺ ἔτρε-
ξαν νὰ χύσουν τὸ αἷμα τους στὸ
βασιλὸν τῆς Λευτεριάς.

Ἀπὸ τὰ ἄλλα μέρη τοῦ Ἡρώων,
εἶναι σκαλισμένο ἕνα διαφνοστε-
φανομένο μάλιχρον, κι' ἀπὸ κά-
τω τὰ ὀνόματα τῶν σκοτωμένων
ἀξιομαρτυρῶν.

Καὶ πόσα δάκρυα ἀγάπης, στο-
γῆς, θαυμασμοῦ κι' εὐγνωμοσύ-
νης χύνονται καθημερινὰ γιὰ τὰ
ἥρωικά αὐτὰ παιδιὰ ἀπὸ τοὺς
ἄλλους, ποὺ ἔχουν ἀποχτήσει τὰ
δῶρα τῆς λευτεριάς, χάρις στὴ
γενναϊότητα καὶ τὴν ἀνδρεία τῶν
σκοτωμένων! . .

Ἀστραπόβροστο

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Σιγά-σιγά γέρνει ἡ πλάση στὴν
ἀγκαλιὰ τῆς μαγεμένης νύχτας.
Μέσα στὶς ὀλόχρονες, στὶς γιο-
μάτες γλυκὰ τελευταῖες ἀχτίδες
τοῦ ἡλίου, κλείνονται λίγο-λίγο
ὅλα τὰ ἀκούσματα τῆς παραγμέ-
νης μέρας.

Κλείνουν οἱ ἐργασίες κι' ὁ κου-
ρασμένος ἐργάτης πᾶν νὰ ξεκου-
ραστῇ ἀπ' τὴ δουλειὰ τῆς ἡμέ-
ρας . . . Τὸ πούλακι, μὲ λεπτεῖς
καὶ μελαγχολικὲς φωνούλες, πε-
τᾷ γογγίζοντα στὴ θερμὴ φωλι-
τσα, γιὰ νὰ γλυκοκοιμηθῇ . . .
Καὶ τὸ χαϊδάριον τ' ἀντάκι, μυ-
ριοστολισμένο, κλεῖ ταχιά τὰ
ροδοστάλαχτα πέταλά του, γιὰ
νὰ δεχθῇ ἔπειτα στὸν ὕπνον τοῦ
τῆς διαμαντένης σταγόνες τῆς
ζωογόνου δροσῆς Ἀπαλύνει κι'
ἡ θάλασσα τίς ναυαγικές τῆς

μελωδίες, μεταβάλλοντας αὐτὲς
σ' ἕνα κανονικὸ γλυκὸ ψῆθρον,
ποὺ μοιάζει μὲ ἀνάσπασμα . .

Ἔτσι, σὲ τέτοιο περιβάλλον, σὲ
τόση μαγευτικὴ ἀρμονία, προ-
βάλλει σιγά-σιγά, μ' ἀράνταστη
μεγαλοπρέπεια, ἡ βασίλισσα τῆς
νύχτας: ἡ μυστηριακὴ Γαλήνη.
Ὀλόμακρος πέπλος τὴν ἀκολου-
θεῖ, ἀπλωμένος σὰ νὰ τὸν κρα-
τοῦνε χέρια ἀόρατα, καὶ στὸ πέ-
ρασμά του σκεπάζει τὰ πλάσμα-
τα . . . Κι' ἡ βασίλισσα, ἡ γλυ-
κειὰ Γαλήνη, διαβαίνει. Καὶ τὸ
δάβα τῆς εἶναι γλυκὸ, ὀνυφό-
ρο νανοῦρισμα. Κι' ὅλο διαβαί-
νει, κι' ὅλο ὁ πέπλος τῆς σκε-
πάζει . .

Ἐφτάσε ἡ στιγμή, ποὺ ὅλα
σκεπάστηκαν. . . Ποῦ εἶναι ἡ βα-
σίλισσα; νὰ τὴν ἔχει, καθισμέ-
νη στὸν ἐβένινον θρόνον τῆς. Καὶ
τώρα ποὺ κἀνησε, τὴ λούζει ἀ-
πὸ πάνω τῆς τὸ φεγγάρι, τὸ ἀ-
σημόχρυσον στέμμα τῆς, μετὰ
διαμαντένιες κι' αἰθέριες τοῦ ἀ-
χτίδες . .

Κι' ἡ πλάση ἀποκοιμήθηκε με-
τὰ τὸ γλυκὸ τῆς βασιλίσσας τῆς να-
νουρίσματος, στῆς γῆς τὴν ἀπαλὴ
ἀγκαλιὰ, σκεπασμένη μετὰ τὸ μα-
γευτικὸ τῆς πέπλον . .

Βασίλισσα τῆς Νύχτας

✽

ΠΡΩ·Ι·ΝΗ ΜΕΛΕΤΗ

Ἡ ὁδοκόκκινη Αὐγὴ μετὰ τ' ἄρ-
γυρὸ τῆς ἄρμα εἶχε περάσει, εἶ-
χε ἀναγγελεῖ τὴν ἀνατολὴν τοῦ
ἡλίου, κι' εἶχε ξυπνήσει τ' ἄν-
θρα, τὰ ζῶα καὶ τὰ πούλια. Ἀ-
κόμη ὁ ἥλιος μόλις τὴν ἀνατολὴν
εἶχε ὁδοκοκκινήσει, καὶ τὰ πε-
ριστέρια ἔκαναν βόλτες, πετών-
τας πάνω ἀπ' τίς σκεπές τῶν
σπιτιῶν, τὰ σπουργιτὰ στὰ κλα-
διά τῶν δέντρων τραγουδοῦσαν
καὶ τὰ πρῶτ' ἀνοιξιὰτικα χελι-
δόνια, σχίζοντας τὸν ἀέρα, ἔβγα-
ζαν χαρούμενες φωνές. Καὶ στὴν
πλευρὰ τοῦ Λυκαβητεῖο, τὰ λου-<

τὸ μάθημα τὸ πρῶτ' μέσα στὴ γυνή χαρά! Δὲν εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ διαβάζω μὲ τὸ ἀδύνατο φῶς τῆς λάμπας. Μιὰ ἀσβύστη, τεράστια λάμπα, ὀρίνει ἀπ' τὴν ἀνατολή πλάγιες ἀκτίνες ποὺ εἶναι καλύτερες κι' ἀπὸ τὸ πῶς δυνατό φῶς. Γλυκὸ τραγοῦδι συνοδεύει τὴ μελέτη μου. Ὁλόκληρη συναυλία φθάνει στ' αὐτιά μου, ἀπὸ τὸ γειτονικὸ κήπο. Μόνο ἓνα τραγοῦδι ἀκούω θλιμμένο: Σ' ἓναν τοῖχο τῆς αὐλῆς στὸ διπλανὸ σπίτι, μέσ' στὸ κλουβὶ του, ἓνα κανάρι μοιρολογεῖ καὶ ζητάει πάλι τὴν ἐλευθερίαν του.

Ὅταν ὁμως τὸ μυαλό μου βαρεθῇ ἀπ' τὰ διαβάσματα καὶ τὶς ἐπαναλήψεις, τότε πηγαίνει σ' ἄλλες εἰκόνες: Τὸ βλέμμα μου καρφώνεται πέρα στοὺς καταπράσινους τῆς Ἀττικῆς κάμπους, μὰ δὲν βλέπει, εἰν' ἄπλανες. Καὶ μπρός μου ἄλλη εἰκόνα προβάλλει: Ὁ οὐρανὸς μὲ σύννεφα εἰς τὴν σκεπασμένην κι' ἀτέλειωτη πέφτει βορρῇ. Κι' ὁ βορρῆς ποὺ μὲ μανία φουσάει, λυγίζει τὰ δέντρα καὶ θέλει νὰ τὰ ξεριζώσῃ. Καὶ μέσ' στὸ δωμάτιό μου, κάτω ἀπ' τ' ἀδύνατο φῶς τῆς λάμπας, συμμμένος ἀπάνω στὸ τραπέζι, βασιλεύω τὸ μυαλό μου, παρ' ὅλη μου τὴ νύστα, νὰ λύσω κάτι. Φύγε! φύγε, ἐφιάλτη, ποὺ μοὺ τάραιξες τὴ γαλήνη! Φύγε! Τόσον καιρὸ τώρα ἔχει φύγει ὁ Γέρο-Χειμῶνας, μὲ τὰ κρύα του καὶ τὶς μεταλλοχολιές του. Ἦλθε τώρα ἡ κόρη Ἀνοιξὴ φορώντα: στὸ κεφάλι ἓνα στεφάνι ἀπὸ τριαντάφυλλα καὶ φέροντας τὴ χαρὰ. Φύγε, ἐφιάλτη. Μὴ μοὺ θυμίσῃς τὶς λύπες τοῦ χειμῶνα. Ἀσε μὲ νὰ χαρῶ τώρα ποὺ μπορῶ.

Κι' ἡ εἰκόνα σβύνει ἀπ' τὸ μυαλό μου κι' ἔρχεται ἡ πραγματικότητα.

Ὁ ἥλιος πιά ἔριχνε παντοῦ τις χρυσαφές του ἀκτίνες. Πληγάζει ἡ ὥρα τοῦ σχολείου. Μιὰ ἐπανάληψη θάκανα καὶ θάφευγα.

Ὁδῶντο Τέξο

Μοῦ φαινόταν πὼς τὰ δάκρυα θὰ μὲ ξαλάφρωναν καὶ θὰ μ' ἔκαναν νὰ ξανανοιώσω τὸν ἐαυτόν μου γαλήνιο σάν καὶ πρῖν.

Μὰ νὰ, ξάφνου δειλὰ - δειλὰ μιὰ ἀκτίδα ἔσκισε ἓνα σύννεφο. Θαρρεῖς πὼς ἡ φύση, βλέποντας αὐτὴν μου τὴ μελαγχολία, θέλησε νὰ μοὺ χαμογελάσῃ γιὰ νὰ μὲ ἰδῇ γιὰ μιὰ στιγμὴ χαρούμενη πάλι.

Μιὰ χρυσὴ λωρίδα σχηματίστηκε στὴ θάλασσα, κι' οἱ κορφές τῶν βουνῶν φωτίστηκαν ἀμυδρά. Νόμιζες πὼς κάποιο μυστηριώδικο λαμπρὸν ἄναρ ἐφαχνικά καὶ σκόρπισε αὐτὸ τὸ κλωμὸ φῶς.

Μὰ σὰ νὰ σκέφτηκε ἡ φύση καὶ πάλι τὴ λύπη της, σὰ νὰ τῆς ξανάρθαν στὸ νοῦ οἱ θλιβερές σκέψεις ποὺ γιὰ λίγο προσπάθησε νὰ διώξῃ, σκυθρώπασε καὶ πάλι...

Καὶ τοῦτ' αὖτε ἡ μαυρίλα τῶν σύννεφων ἦταν πῶς ἐντονή... τὸ γκρίζο τῆς θάλασσας πῶς ἀνατοχιστικὸ... κι' ὁ ἀλαφρὸς ἀγέρας ποὺ φουσοῦσε, ἔκανε νὰ τρίζουν πένθιμα τὰ ξερὰ φύλλα.

Ἐνα σύγκρουο διαπέρασε τὰ γυνὰ δέντρα.

Καὶ μὴ μπορῶντας πιά νὰ κρατηθῇ, ἔξασπασε σ' ἓνα ἄγριο κλάμα, κι' ἡ βορρῇ γοργὰ-γοργὰ ἀρχίνησε νὰ πέφτῃ.

Ἀθελά μου κι' ἐγὼ ἄφησα νὰ ξεχειλίσῃ ἡ ἀνάτεια θλίψη μου σὰν δυὸ δάκρυα ποὺ κρυφοκίλισαν ἀπ' τὰ βουρκομένα μάτια μου...

Παρηγοριά

ΣΤΟ ΦΑΡΟ

(Τὸν Τωρλίτη τῆς Ἀνδρου)

Φάρε, στὴν ἀνατολή νυχτιά σὺ εἶσαι τὸ φῶς κι' ἡ ἐλπίδα τοῦ πλανημένου ναυτικοῦ. Μέσ' στὴ φουρτούνα φέγγεις, σὰ νὰ τοῦ λὲς πῶς ἔφτασε στὸ ποτήρι τοῦ λιμνίου ποὺ τὸν προσμένει ἀπὸ καιρὸ μ' ὅ,τι εἶχε ἀγαπήσει.

Σαΐσεις τὰ σκότ' τὰ βαθειὰ καὶ διώχνεις κάθε πόνον πῶχει φωλιάσει στὴν καρδιά τὴν πληγωμένη. Κι' εἶσαι τῆς πλάνης ὁ καταλυτὴς κι' ἡ λάμψη τῆς ἀλήθειας.

Γιάννης Θαλασσίτης

«ΠΡΙΝ ΚΑΙ ΕΞΕΙΣ ΔΥΟ»

Κάποτε ἓνας χωρικὸς ἀποφάσισε νὰ σπουδάσῃ τὸ γιό του. Τὸν πῆγε σὲ κάποιο φιλόσοφο φιημένο καὶ τοῦ εἶπε:

— Σοὺ δίνω τὸ παιδί μου νὰ τὸ κάμῃ γραμματισμένο, σοφό. Τί διδάσκει θέλεις γιὰ τὸν πρῶτο χρόνο;

Ὁ φιλόσοφος εἶπε ἓνα μεγάλο ἀριθμό.

— Εἶναι πάρα πολλά, ἀπάντησε ὁ χωρικός. Μὲ τόσα χρήματα ἀγοράζω ἓνα γόδι.

— Ποῖο καὶ ἔξεις δύο, ἦταν ἡ ἀπάντησις τοῦ φιλοσόφου. (Ἀγόρασε καὶ θάχης δύο).

Εἰδωλάνι

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κωστήκης ρωτᾷ τὴ Λιλή γιατί κλαίει.

Ἡ Λιλή: — Πῆγα στὸ γιατρὸ καὶ μοῦ βγάλ'ε τὸ δόντι.

— Καὶ γι' αὐτὸ κλαίς; Ἡ Λιλή: — Ἐπειδὴ γιὰ νὰ βγάλῃς ὅλα τὰ δόντια της καὶ δὲν κλαίει καθόλου.

Κούκλα τοῦ Χαλανδρίου

Ὁ δάσκαλος: — Τέσσερα μείον τέσσερα πόσα κάνουν;

Ὁ Νίκος μιλάει: — Ἐπὶ πλάτος σου τέσσερα κομμάτια χρέας καὶ τὰ τρώς. Τί θὰ σοὺ μείνει;

Νίκος: — Οἱ πατάτες, κύριε!

Γεώργιος Ἀβέρωφ

Ἡ Νίνα σὶ ἡ μικρὴ ἀδερφή της Λέλα:

— Νὰ ὑπακούεις, γιατί εἶμαι πῶς μεγαλὴ. Εἶσαι πέντε χρονῶν, ἐγὼ ἀκριβῶς τὸ διπλό!

— Πέντε χρόνια διαφορά! Σπουδαῖο πράγμα!

— Ναί, ἀλλὰ ὅταν ἐγὼ θὰ εἶμαι σαράντα χρονῶν, σὺ δὲ θὰ εἶσαι παρὰ μόνο εἴκοσι!

Χαραυγὴ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ 241^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Προταθέντος τὴν 1 Σεπτεμβρίου 1928 πρὸς εὐρεσιν τῶν λύσεων τῶν εἰς τὰ φύλλα τῆς Διαπλάσεως Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου καὶ Νοεμβρίου 1928 δημοσιευθεισῶν 183 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

(Οἱ ἀκολουθοῦντες ἔκαστον ὄνομα τρεῖς ἀριθμοὶ σημαίνουν: ὁ πρῶτος τὰς εὐρεθείσας ὁρθὰς λύσεις, ὁ δεύτερος τὰ ἔσθια Λύσεων καὶ ὁ τρίτος τὰ ἔσθια Ἐπιμονῆς, συμφώνως μὲ τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ τοῦ 1927, Κεφ. Ε', § 25.

Οἱ Ἰσοτίμοι δὲ τῶν τῶν τῶν ἔχουν τὸ δικαίωμα, οἱ μὲν τοῦ Α' Βραβείου νὰ δημοσιεύσων τὴν εἰκόνα των ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 40 διὰ τὰ ἔσοδα τοῦ κλισέ, καὶ νὰ χορηγῶσιν ἐντὸς τριμήνου τὸ πᾶν ἀπὸ σήμερον, (διότι κατόπιν παραγράφου τῶν ἐτῶν 1894 — 1929 (Β' Περιόδος) μὲ ἔκπτωσιν δέκα (10) δραχμῶν. Οἱ τοῦ Β' Βραβείου ν' ἀγοράσων ὅμοιον Τόμον μὲ ἔκπτωσιν πέντε (5) δρ. καὶ οἱ τοῦ Γ' μὲ ἔκπτωσιν τριῶν (3) δρ. (Ἰδε καὶ Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ τοῦ 1927, Κεφ. Σ' § 6 καὶ 7).

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ἐτῶν καὶ ἄνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Περιπλοκάς, 155, 16, 6.

Ἰσοτίμοι: Ἀκαδημαϊκὸς Πολίτης, 168, 17, 6. Ἀττικὴ Αὐγὴ, 175, 18, 6.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀνθιμένη Ἀμυγδαλιά, 148, 15, 6. Λάξεις, 148, 15, 6.

Ἰσοτίμοι: Μελίσσα, 149, 15, 6. Ἀβαντίς, 151, 16, 6. Ἐλευθέριος Ρουσάκης, 149, 15, 6.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δουλὴ Δωδεκάνησος, 132, 14, 6.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Αἰγολόγημα, 104, 11, 6. Ἀκάνθινον Ρόδο, 105, 11, 6. Ἀγριοτριανταφυλλιά, 88, 9, 6.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Σκουνίτσα, 77, 8, 6. Μοντιάνα, 9, 1, 1. Γλυκερία Πατρίδα, 7, 1, 2. Γενναία Ἀμαζών, 69, 7, 3. Μιράντα, 87, 9, 5. Πριγκίπισσα Λολότα, 68, 7, 4.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 - 15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γαλάτεια, 149, 15, 6.

Ἰσοτίμοι: Ὑβὼν, 159, 16, 6. Σαμωτίτσα, 157, 16, 6. Ἀμύμητος Γελωτοποιός, 152, 16, 6. Νταϊζή, 169, 17, 6. Τσοῦχτρα, 175, 18, 6.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐλαφίνα, 130, 13, 6. Ἀετὸς τοῦ Πόντου, 128, 13, 6.

Ἰσοτίμοι: Νεράϊδα τοῦ Γαλαίου, 144, 15, 6. Πάνθηα Ἀβραδάτου, 136, 14, 6.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γόρδιος Δεσμός, 123, 13, 6. Τζίνα, 120, 12, 6. Μελαχροινούλα, 113, 12, 6.

Ἰσοτίμοι: Ἡρώ, 129, 13, 6. Πορφύρις, 120, 12, 5. Πορφύρογεννητή, 117, 12, 5.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Σμυρνωτάκι, 102, 11, 5. Εὐβοϊκὴ Ἀκτὴ, 104, 11, 6. Ἀγνή Σουζάνα, 75, 8, 2. Χμ. 92, 10, 6. Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ, 107, 11, 6. Γλυκερία Χαραυγὴ, 97, 10, 6. Μήδεια, 107, 11, 4. Κωνσταντίνος, 107, 11, 4. Κωνσταντίνος, 103, 11, 5. Βασιλεῦς τῶν Λαῶν, 84, 9, 6. Κύκνειον Ἀσμά, 94, 10, 5.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Πέτρος Ρινοσαί, 10, 1, 2. Λαίδη Ἐριγκτον, 53, 6, 3. Μυρόλουστη, 14, 2, 1. Καλαμιά, 17, 2, 1. Μοιραῖο Ἀκρογιάλι, 10, 1, 1. Καμάρι τῆς Μητέρας, 10, 1, 1. Ἀθανάσιος Διάκος, 21, 3, 2. Κόρη τῆς Διαπλάσεως, 71, 8, 3. Ἐλιάννα, 41, 5, 3. Ἀντώνιος Μεγέλης, 43, 5, 2. Ρασιπώνης, 56, 6, 6. Ἀγωνιστὴς, 69, 7, 3. Ἀλεξανδρινὸν Διαπλάσσοπουλο, 67, 7, 4. Στρανὸν, 30, 3, 2. Χρυσόθυρας, 12, 2, 1. Ὀρφανούλα, 24, 3, 2. Νίκος Τσακουμάγκος, 32, 4, 2. Ἐξυπνὴ Γατούλα, 53, 6, 2.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Πέτρος Ρινοσαί, 10, 1, 2. Λαίδη Ἐριγκτον, 53, 6, 3. Μυρόλουστη, 14, 2, 1. Καλαμιά, 17, 2, 1. Μοιραῖο Ἀκρογιάλι, 10, 1, 1. Καμάρι τῆς Μητέρας, 10, 1, 1. Ἀθανάσιος Διάκος, 21, 3, 2. Κόρη τῆς Διαπλάσεως, 71, 8, 3. Ἐλιάννα, 41, 5, 3. Ἀντώνιος Μεγέλης, 43, 5, 2. Ρασιπώνης, 56, 6, 6. Ἀγωνιστὴς, 69, 7, 3. Ἀλεξανδρινὸν Διαπλάσσοπουλο, 67, 7, 4. Στρανὸν, 30, 3, 2. Χρυσόθυρας, 12, 2, 1. Ὀρφανούλα, 24, 3, 2. Νίκος Τσακουμάγκος, 32, 4, 2. Ἐξυπνὴ Γατούλα, 53, 6, 2.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Πέτρος Ρινοσαί, 10, 1, 2. Λαίδη Ἐριγκτον, 53, 6, 3. Μυρόλουστη, 14, 2, 1. Καλαμιά, 17, 2, 1. Μοιραῖο Ἀκρογιάλι, 10, 1, 1. Καμάρι τῆς Μητέρας, 10, 1, 1. Ἀθανάσιος Διάκος, 21, 3, 2. Κόρη τῆς Διαπλάσεως, 71, 8, 3. Ἐλιάννα, 41, 5, 3. Ἀντώνιος Μεγέλης, 43, 5, 2. Ρασιπώνης, 56, 6, 6. Ἀγωνιστὴς, 69, 7, 3. Ἀλεξανδρινὸν Διαπλάσσοπουλο, 67, 7, 4. Στρανὸν, 30, 3, 2. Χρυσόθυρας, 12, 2, 1. Ὀρφανούλα, 24, 3, 2. Νίκος Τσακουμάγκος, 32, 4, 2. Ἐξυπνὴ Γατούλα, 53, 6, 2.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Πέτρος Ρινοσαί, 10, 1, 2. Λαίδη Ἐριγκτον, 53, 6, 3. Μυρόλουστη, 14, 2, 1. Καλαμιά, 17, 2, 1. Μοιραῖο Ἀκρογιάλι, 10, 1, 1. Καμάρι τῆς Μητέρας, 10, 1, 1. Ἀθανάσιος Διάκος, 21, 3, 2. Κόρη τῆς Διαπλάσεως, 71, 8, 3. Ἐλιάννα, 41, 5, 3. Ἀντώνιος Μεγέλης, 43, 5, 2. Ρασιπώνης, 56, 6, 6. Ἀγωνιστὴς, 69, 7, 3. Ἀλεξανδρινὸν Διαπλάσσοπουλο, 67, 7, 4. Στρανὸν, 30, 3, 2. Χρυσόθυρας, 12, 2, 1. Ὀρφανούλα, 24, 3, 2. Νίκος Τσακουμάγκος, 32, 4, 2. Ἐξυπνὴ Γατούλα, 53, 6, 2.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Πέτρος Ρινοσαί, 10, 1, 2. Λαίδη Ἐριγκτον, 53, 6, 3. Μυρόλουστη, 14, 2, 1. Καλαμιά, 17, 2, 1. Μοιραῖο Ἀκρογιάλι, 10, 1, 1. Καμάρι τῆς Μητέρας, 10, 1, 1. Ἀθανάσιος Διάκος, 21, 3, 2. Κόρη τῆς Διαπλάσεως, 71, 8, 3. Ἐλιάννα, 41, 5, 3. Ἀντώνιος Μεγέλης, 43, 5, 2. Ρασιπώνης, 56, 6, 6. Ἀγωνιστὴς, 69, 7, 3. Ἀλεξανδρινὸν Διαπλάσσοπουλο, 67, 7, 4. Στρανὸν, 30, 3, 2. Χρυσόθυρας, 12, 2, 1. Ὀρφανούλα, 24, 3, 2. Νίκος Τσακουμάγκος, 32, 4, 2. Ἐξυπνὴ Γατούλα, 53, 6, 2.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Πέτρος Ρινοσαί, 10, 1, 2. Λαίδη Ἐριγκτον, 53, 6, 3. Μυρόλουστη, 14, 2, 1. Καλαμιά, 17, 2, 1. Μοιραῖο Ἀκρογιάλι, 10, 1, 1. Καμάρι τῆς Μητέρας, 10, 1, 1. Ἀθανάσιος Διάκος, 21, 3, 2. Κόρη τῆς Διαπλάσεως, 71, 8, 3. Ἐλιάννα, 41, 5, 3. Ἀντώνιος Μεγέλης, 43, 5, 2. Ρασιπώνης, 56, 6, 6. Ἀγωνιστὴς, 69, 7, 3. Ἀλεξανδρινὸν Διαπλάσσοπουλο, 67, 7, 4. Στρανὸν, 30, 3, 2. Χρυσόθυρας, 12, 2, 1. Ὀρφανούλα, 24, 3, 2. Νίκος Τσακουμάγκος, 32, 4, 2. Ἐξυπνὴ Γατούλα, 53, 6, 2.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Πέτρος Ρινοσαί, 10, 1, 2. Λαίδη Ἐριγκτον, 53, 6, 3. Μυρόλουστη, 14, 2, 1. Καλαμιά, 17, 2, 1. Μοιραῖο Ἀκρογιάλι, 10, 1, 1. Καμάρι τῆς Μητέρας, 10, 1, 1. Ἀθανάσιος Διάκος, 21, 3, 2. Κόρη τῆς Διαπλάσεως, 71, 8, 3. Ἐλιάννα, 41, 5, 3. Ἀντώνιος Μεγέλης, 43, 5, 2. Ρασιπώνης, 56, 6, 6. Ἀγωνιστὴς, 69, 7, 3. Ἀλεξανδρινὸν Διαπλάσσοπουλο, 67, 7, 4. Στρανὸν, 30, 3, 2. Χρυσόθυρας, 12, 2, 1. Ὀρφανούλα, 24, 3, 2. Νίκος Τσακουμάγκος, 32, 4, 2. Ἐξυπνὴ Γατούλα, 53, 6, 2.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Πέτρος Ρινοσαί, 10, 1, 2. Λαίδη Ἐριγκτον, 53, 6, 3. Μυρόλουστη, 14, 2, 1. Καλαμιά, 17, 2, 1. Μοιραῖο Ἀκρογιάλι, 10, 1, 1. Καμάρι τῆς Μητέρας, 10, 1, 1. Ἀθανάσιος Διάκος, 21, 3, 2. Κόρη τῆς Διαπλάσεως, 71, 8, 3. Ἐλιάννα, 41, 5, 3. Ἀντώνιος Μεγέλης, 43, 5, 2. Ρασιπώνης, 56, 6, 6. Ἀγωνιστὴς, 69, 7, 3. Ἀλεξανδρινὸν Διαπλάσσοπουλο, 67, 7, 4. Στρανὸν, 30, 3, 2. Χρυσόθυρας, 12, 2, 1. Ὀρφανούλα, 24, 3, 2. Νίκος Τσακουμάγκος, 32, 4, 2. Ἐξυπνὴ Γατούλα, 53, 6, 2.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Πέτρος Ρινοσαί, 10, 1, 2. Λαίδη Ἐριγκτον, 53, 6, 3. Μυρόλουστη, 14, 2, 1. Καλαμιά, 17, 2, 1. Μοιραῖο Ἀκρογιάλι, 10, 1, 1. Καμάρι τῆς Μητέρας, 10, 1, 1. Ἀθανάσιος Διάκος, 21, 3, 2. Κόρη τῆς Διαπλάσεως, 71, 8, 3. Ἐλιάννα, 41, 5, 3. Ἀντώνιος Μεγέλης, 43, 5, 2. Ρασιπώνης, 56, 6, 6. Ἀγωνιστὴς, 69, 7, 3. Ἀλεξανδρινὸν Διαπλάσσοπουλο, 67, 7, 4. Στρανὸν, 30, 3, 2. Χρυσόθυρας, 12, 2, 1. Ὀρφανούλα, 24, 3, 2. Νίκος Τσακουμάγκος, 32, 4, 2. Ἐξυπνὴ Γατούλα, 53, 6, 2.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Πέτρος Ρινοσαί, 10, 1, 2. Λαίδη Ἐριγκτον, 53, 6, 3. Μυρόλουστη, 14, 2, 1. Καλαμιά, 17, 2, 1. Μοιραῖο Ἀκρογιάλι, 10, 1, 1. Καμάρι τῆς Μητέρας, 10, 1, 1. Ἀθανάσιος Διάκος, 21, 3, 2. Κόρη τῆς Διαπλάσεως, 71, 8, 3. Ἐλιάννα, 41, 5, 3. Ἀντώνιος Μεγέλης, 43, 5, 2. Ρασιπώνης, 56, 6, 6. Ἀγωνιστὴς, 69, 7, 3. Ἀλεξανδρινὸν Διαπλάσσοπουλο, 67, 7, 4. Στρανὸν, 30, 3, 2. Χρυσόθυρας, 12, 2, 1. Ὀρφανούλα, 24, 3, 2. Νίκος Τσακουμάγκος, 32, 4, 2. Ἐξυπνὴ Γατούλα, 53, 6, 2.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Πέτρος Ρινοσαί, 10, 1, 2. Λαίδη Ἐριγκτον, 53, 6, 3. Μυρόλουστη, 14, 2, 1. Καλαμιά, 17, 2, 1. Μοιραῖο Ἀκρογιάλι, 10, 1, 1. Καμάρι τῆς Μητέρας, 10, 1, 1. Ἀθανάσιος Διάκος, 21, 3, 2. Κόρη τῆς Διαπλάσεως, 71, 8, 3. Ἐλιάννα, 41, 5, 3. Ἀντώνιος Μεγέλης, 43, 5, 2. Ρασιπώνης, 56, 6, 6. Ἀγωνιστὴς, 69, 7, 3. Ἀλεξανδρινὸν Διαπλάσσοπουλο, 67, 7, 4. Στρανὸν, 30, 3, 2. Χρυσόθυρας, 12, 2, 1. Ὀρφανούλα, 24, 3, 2. Νίκος Τσακουμάγκος, 32, 4, 2. Ἐξυπνὴ Γατούλα, 53, 6, 2.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Πέτρος Ρινοσαί, 10, 1, 2. Λαίδη Ἐριγκτον, 53, 6, 3. Μυρόλουστη, 14, 2, 1. Καλαμιά, 17, 2, 1. Μοιραῖο Ἀκρογιάλι, 10, 1, 1. Καμάρι τῆς Μητέρας, 10, 1, 1. Ἀθανάσιος Διάκος, 21, 3, 2. Κόρη τῆς Διαπλάσεως, 71, 8, 3. Ἐλιάννα, 41, 5, 3. Ἀντώνιος Μεγέλης, 43, 5, 2. Ρασιπώνης, 56, 6, 6. Ἀγωνιστὴς, 69, 7, 3. Ἀλεξανδρινὸν Διαπλάσσοπουλο, 67, 7, 4. Στρανὸν, 30, 3, 2. Χρυσόθυρας, 12, 2, 1. Ὀρφανούλα, 24, 3, 2. Νίκος Τσακουμάγκος, 32, 4, 2. Ἐξυπνὴ Γατούλα, 53, 6, 2.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Πέτρος Ρινοσαί, 10, 1, 2. Λαίδη Ἐριγκτον, 53, 6, 3. Μυρόλουστη, 14, 2, 1. Καλαμιά, 17, 2, 1. Μοιραῖο Ἀκρογιάλι, 10, 1, 1. Καμάρι τῆς Μητέρας, 10, 1, 1. Ἀθανάσιος Διάκος, 21, 3, 2. Κόρη τῆς Διαπλάσεως, 71, 8, 3. Ἐλιάννα, 41, 5, 3. Ἀντώνιος Μεγέλης, 43, 5, 2. Ρασιπώνης, 56, 6, 6. Ἀγωνιστὴς, 69, 7, 3. Ἀλεξανδρινὸν Διαπλάσσοπουλο, 67, 7, 4. Στρανὸν, 30, 3, 2. Χρυσόθυρας, 12, 2, 1. Ὀρφανούλα, 24, 3, 2. Νίκος Τσακουμάγκος, 32, 4, 2. Ἐξυπνὴ Γατούλα, 53, 6, 2.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Πέτρος Ρινοσαί, 10, 1, 2. Λαίδη Ἐριγκτον, 53, 6, 3. Μυρόλουστη, 14, 2, 1. Καλαμιά, 17, 2, 1. Μοιραῖο Ἀκρογιάλι, 10, 1, 1. Καμάρι τῆς Μητέρας, 10, 1, 1. Ἀθανάσιος Διάκος, 21, 3, 2. Κόρη τῆς Διαπλάσεως, 71, 8, 3. Ἐλιάννα, 41, 5, 3. Ἀντώνιος Μεγέλης, 43, 5, 2. Ρασιπώνης, 56, 6, 6. Ἀγωνιστὴς, 69, 7, 3. Ἀλεξανδρινὸν Διαπλάσσοπουλο, 67, 7, 4. Στρανὸν, 30, 3, 2. Χρυσόθυρας,

λά λόγια· τις λύσεις τις έλαβα· τὸ
ἐξώφυλλο θὰ ἐστοίχιζε πάρα πολὺ!)
Γαλανόλευκην (ἂ, τί πολὺ μὲν θεο
ποὺ ἔχασες! πραγματικῶς ἦταν ἔ-
νας μεγάλος φίλος· τὰ πὺρ ἐγκάρ-
δια συλλυπητήριά μου!) **Α. Ζαχα-
ρία** (δὲν βρήκα ἀπάντησή σου σ'
αὐτὸν τὸν διαγωνισμό· μόνον τοῦ ἀ-
δελφοῦ σου· τί ἔγινε, δὲν ἔβρω)
Κάποιον (στέλτε καὶ τις λύσεις
τοῦ σου) **Γαλανὴν Νεραϊδαν** (κα-
θὼς σοὺ ἔγραφα τὴν 2 Μαΐου, ἐ-
πιταγὴ σου δὲν ἐλήφθη) **Χαραυ-
γὴν** (ἐλαβα· ἡ Εὐφροσύνη Μνεῖα δὲν
ἔχει ἀμοιβή, οὐτε οἱ "Εβραῖοι" μόν-
ον τὰ Βραβεῖα) **Ἰούλιον Καίσα-
ρα** (τῶν δύο τελευταίων φυλλαδίων
γράφει τις στὸ ἴδιο χαρτί, δὲν περ-
ράζει) **Βύρωνα** (εἰμαι εὐτυχὴς πὺρ
σοὺ προσέκησα τόση χαρὰ· ἐστεῖλα
ὁδὸν καὶ 5 τετραδία) **Γεώργιον Κ.**
Ἐλευθεριάνην (ἐστεῖλα ἐκ
νέου τὸ 15ον· εὐχαριστῶ γιὰ τὰ
καλὰ λόγια) **Νιότην Ἀδάμαν** (ἐ-
λαβα, συχωρεμένος!) **Μικρὸν Φί-
λον** (ναί, μὰ θὰ τὸ θυμῆθω; βάζω
πάντα, ἐπὶ βλέπω στὸ τετραδίον· τὰ
ταχυδρομικὰ εἶναι σημειωμένα στὸν
κατάλογο τῶν βιβλίων, ἐντὸς πα-
ρενθέσεως μετὰ τὴν τιμὴν) **Γονδο-
λιαν, Περιπλοκάδα, Αἰόλον,**
Ἀνδαλουσίαν κτλ. κτλ.
Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ
τὴν 6 Μαΐου θάπαντησῶ στὸ ἐρχό-
μενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 249ου Διαγωνισμοῦ.
Τοῦ φυλλαδίου τούτου αἱ λύσεις εἶναι δι-
κταὶ μέχρι τῆς 10 Ἰουλίου.

- 323. Δεξιόγραφος**
Ἀρχὴ-ἀρχὴ ἀριθμητικὸ,
Στὴ μέση βάλε ἕνα θεὸ
Καὶ λούλουδα στὸ τέλος·
Καὶ μετὰ τὰ τοιαῦτα ἀποτελεῖς
Κάποιον τῆς ἑθνοπαϊκῆς
Οἰκογενείας μέλος.
Ἀκούριστο Ρολεῖ
- 324. Συλλαβόγραφος**
Τὸ πρῶτον μου νησί,
Τὸ δευτέρου εἶσαι σύ,
Τὸ τρίτον μου φωταῖ
Καὶ τ' ὅλο κελαϊδαί.
Γιγαντιαῖος Νάνος
- 325. Στοιχειόγραφος**
Ἐνα ἐπίθετο—τί θάμμα!—
Ποῦ σὲ δικαστὴ ταυριάζει,
Ἄν πετάξῃ ἕνα τὸν γράμμα,
Στρατηγὸν μᾶς παρουσιάζει.
Μύρον τῆς Ἀνδρείου
- 326. Μεταγραμματισμός**
Αὐτοκράτορας σοφός,
Ποῦ ὁ λόγος του ἦταν φῶς,
Ἄν λαμῶ καὶ μέση ἀλλάξῃ,
Μέσ' στοὺς μῆνες θὰ φαντάξῃ.
Σμυρνιαχτάκι
- 327. Δικτυωτὸν**
* * * * * = Ἀρχόπολις ἀρ-
* * * * * = χαλκὴ πόλις.
* * * * * = Θεά.
* * * * * = Μοῦσα.
* * * * * = Ἀφιέρωμα.
Καὶ καθέτος τὰ αὐτά.
Τραπευλόχαρτο
- 328. Κρυπτογραφικόν**
1234567890 = Ἀμερ. πρωτεύουσα.
2514 = Πᾶς ἄνθρωπος.
3482 = Πᾶσα πόλις.
453690 = Μέρος τ. κεφαλῆς.

534510
69053
73890
8375814
9814
01414

= Πόλις.
= Γεωμετρικόν.
= Μέγας Ρωμαῖος.
= Ἰστορικὸς.
= Πτηνόν.
= Κακόν.

329. 333. Φωνηεντόγραφος
Δι' ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φω-
νηεντος, ὅσας δὴ ποτε φορὰς ἐ-
παναλαμβάνοντο μεταξὺ τῶν
κατὰ τὴν συμφωνίαν, τῶν ὁποίων
ἡ σειρὰ εἰς ἕκαστον σωρὸν δύ-
ναται καὶ νὰ μεταβληθῇ, νὰ σχη-
ματισθοῦν πέντε λέξεις:
γγωσι, μοχς, σπν, θροσμ.
ββρες.

334. Διπλὴ Ἀκροστιχίς
Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κατὰ τὴν ζη-
τουμένον λέξεων ἀποτελοῦν Μοῦ-
σαν, τὸ δὲ τρίτον γράμμα δαί-
μονα ἢ ἐπίθετον οἶνον:
1, Ἀτυχὴς βασιλεῖς 2, Εὐ-
σμον ἄνθος 3, Μοῦσα 4, Θεά
5, Ὀμιλεῖ εὐγλωττῶς 6, Μέρος
τοῦ λόγου 7, Θεά.

335. Γρίφος
3 3 3 3 3 T T
3 3 T αρ T
3 T T
3 T
Πάνθειν Ἀβραδάτου

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
336. Metagramme
Je suis une grande ville de [Russie;
Maintenant change-moi la tête,
Et tu auras une autre ville [aussi,
Mais de la Crée, sans conquête.
Ξιφονάχος

337. Cryptogramme
1234567 = Philosophe.
24 = Métal.
34767 = Ile.
456 = Animal.
564237 = Adjectif.
6767 = Partie du corps.
7647 = Verbe.
Γεωργίος Ἀβέρωφ

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκησ. τοῦ φύλ. 8
101. Γαλάτεια (γάλα, τί, α.)—
102. Ράδιον (Ρᾶ, δὲ, ὄν.)— 103.
Καναδάς-καναβάς.— 104. Σουγιά-
γιά σου!
105.

Κ
Ν
Α
Ι
Τ
Ι
Τ
Α
Ν
Ι
Α
Κ
Ω
Β
Ο
Σ
Σ
Ι
Μ
Ω
Ν
Ι
Δ
Η
Σ
106-110. Διὰ τοῦ Ο: πρόλογος,
πρόσδος, μονόλογος (ἢ νομολό-
γος), μόσχος, δολοφόνος.— 111.
Ἀπὸ τὸ «δῶσε δέκα» ἂν βγάλης
τὸ «σε» γίνεται «δώδεκα».— 112.
ΛΙΒΑΝΟΣ (Λαίβαν, Ἰνδία, Βούβαλος,
Ἀνδαλουσία, Νεα-
Νίας, Ὀρμος, Σούλα).— 113. Ὁ
μὴ οἶδα, οὐδὲ οἶμαι εἰδέναι.—
114. Παρὰ μία τεσσαράκοντα (πα-
ρὰ μία τέσσαρα χοντά).— 115.
CYCLAMEN (Yemen, Lémam,
année, Malacca, Enée, Nancy).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ
στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τμήμα. Πέ-
ραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἢ λέξις
μὲ παγὰ δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ μὲ
κεφαλὰ δρ. 1. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

Ν ἂ πιστέψω ὅτι ὑπάρχει ἕνα Διαπλάσ-
πολο-ποῦλα πὺρ θὰ μοῦ ἀρνηθῇ ἕνα
γράμμα καὶ ἕνα τετραδίον; Γράψατε:
Communauté Hellenique, Suez Egypte,
Διὰ: Βύρωνα

Ψ ηῖζω τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς·
πιστεύω ὅτι ὅλοι-ες θὰ μὲ μνηστῇ.
Βύρων

Α νταλλάσσω κάρτες-τοπεῖα. "Ὅποιος-α
θέλει ἄς στείλῃ στὴ Δίσι: Λούδα Λε-
χουρίτου, Βασιλικῶν, Πάτρας, διὰ:
Σιφονέτ

Α νταλλάσσω Μ. Μυστικά. Στείλατε: Κ.
Dontli, Ferouj Aga, Kalivropoulo app.
No 11. Péra Turquie. Διὰ:
Κοκκινόπετρα

Ο ὦντο, βρεκεκεκέ, κοῦῖ, κοῦῖ! Κύριοι
«Βάτραχοι», ἐτοιμασθῆτε διὰ μεγά-
λας συγκινήσεις· τὸ καλοκαίρι θὰ σᾶς δια-
λύσῃ, λοιπὸν προσοχὴ καὶ ἀποφεύγετε τὴν
ξηρασία. Ψηφίστε ὅλοι-ες τὸ Τραγοῦδι τῆς
Λευτεριάς, Ἰαρχάν, Ἰπποτὴ τὸν Κύνων,
Ραποῦντ, Βασιλεῖο Μακεδόν, Δὸν Ζουάν,
Ναπολέοντα, Πρίγκιπα τῆς Ὁμήλης, Βα-
σίλισσα τῶν Ρόδων, Πορφυρογέννητη, Γόρ-
διε Δεσμέ, φυλάξου ἀπὸ τῆς ζέστης.

Στραβοκάννα καὶ Καμπεύρα
Διὰ: Ἀ'— 533

Π οἱὸ Διαπλάσπολο-α δὲν θὰ δώσῃ μὴ
πῆφο στὸν ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΑ
Διὰ: Ἀ'— 534

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ
Α ποτελέσματα Διαγωνισμοῦ μας: Πρῶτο
δραβεῖο: Ἰσπανιδά (Κύκλος Τε-
τραστιχῶν, Παλαμῆ). Δεύτερο: Μιμῶς
(Ἀγριολεούδα, Νιρβάνα). Τρίτο: Δού-
λη Ἀδωδεκνήσος (Εἰρὰς Μυστηρίου,
Mme de Manteuil). Στείλατε Δ/ση καθαρο-
γραμμένην. Λοιποὺς εὐχαριστοῦμε θερμὰ.
Πρέσβυς Βόλου: Σκέρτζια Ρεδοπέταλα.
Προνοῖας: ΚΟΚΚΙΝΗ ΚΑΜΕΛΙΑ

Α νταλλάσσω τετραδία μὲ ὅλους, ἔ-
λες. Περιμένω κυρίως ἀπὸ Λουλού-
δια. (Α'—23). Ἐντελβράς

Α ΠΑΝΤΗΣΕΙΣ
Σ τραβοκάννα καὶ Καμπεύρα, σὰς ἡ-
λέως πὺρ βρίσκαθε στὸ ἄνθος τῆς ἡ-
λικίας σας! Δὸν Ζουάν, δὲν γνωρίζω
κανένα σχολεῖο στὴν Κέρκυρα. Εἰσὶν ὁ
μὲνός ἀρμόδιος νὰ με διαφωτίσῃ;
Ἐρωτηματικόν, παίρνει ἕνα μετὰ γιὰ
τὴν συμβουλὴ; Διαπονεόφωτος, ταξεί-
διόν μου, ἄνωτερον πάσης περιγραφῆς!
Μαγιολεούδα, τί λές καλέ; Ἐγὼ τὸν
Ἀλέξανδρον τὸν «συνήντησα στοὺς... ὠ-
κεανούς», ἀλλὰ ἦταν ἀνίδωτος: Ἡ με-
τεμφύση τὸν ἔκαμε φέρι! Λουλού-
δια, συγκαρτερήτρια γιὰ τὸ θαυμαστὸ σύμ-
βολό σας. Χάρης σ' αὐτό, σίγουρα, θάχετε
ἐπλευσιωτάτη συλλογὴν κρημαστα-
ρίων. Φακέ, βλέπετε πολὺ θολά!

ΓΟΡΑΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ
Διὰ: Ἀ'— 537

Κ ΟΛΟΚΟΤΡΟΝΗΝ. Παπαρούνα, πρῶην
Ναυαρχὸν Μισοῦλην, Καρδινιὰ καὶ
λοιποὺς ψηφίσαντας εὐχαριστῶ.
(Στὸ Δημοφρεσινά)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΒΕΡΩΦ

ΟΙ ΑΛΛΑΞΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ:
συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ
δηλώσιν ἀμέσως τὴν νέαν των
διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖόν μας
ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ
τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταχυγρ.

Ἄλλως δὲν εὐθυνοῦμεθα διὰ τὴν
ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
υπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς
τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἐ-
καστος τόμος δρχ. 25, ταχυ-
δρομικῶς δὲ ἀποστέλλομενος δρχ.
28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ
δρχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1929)
υπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 36 ἐν ὅλῳ. Ἐκ τούτων, οἱ
μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894—1928
τιμῶνται ἕκαστος ἀρραφὸς δρ.
80 καὶ ραμμένους δρ. 85. Ὁ δὲ
Τόμος τοῦ 1929 τιμᾶται ἀρρα-
φὸς δρ. 110 καὶ ραμμένους δρ. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου
τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω
τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν δρχ.
5 ὁ ἀρραφὸς καὶ δρχ. 15 ὁ ραμ-
μένους, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν
δρχ. 23 εἴτε ἀρραφὸς εἴτε ραμ-
μένους.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ", ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμοῦς,
ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ
τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος
τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ὁ Ἀγγελος τῆς Ἀγάπης,
(μὲ 60 εἰκόνας) δρ. 35 (10 καὶ
12).

Ἡ Ἀδελφοῦλα μου, μυθι-
στόρημα Γρ. Ξενοπούλου (μὲ 24
εἰκόνας) δρ. 20. (5,50 καὶ 7,50).

Ἡ Ἀπλὴ ζωὴ, ὑπὸ Ἀγγέ-
λου Κασσιγόνῃ, δρ. 8 (1 καὶ 2).

Ἡ Ἐπιτυχία εἰς τὴν ζωὴν,
ὑπὸ Ἀγγέλου Κασσιγόνῃ, δρ.
8. (1 καὶ 2).

Ἡ Ἐδνυχία, ὑπὸ Ἀγγέλου
Κασσιγόνῃ, δρ. 8 (1 καὶ 2).

Τὸ Θῶμα τοῦ Φθόνου, (μὲ
20 εἰκόνας) δρ. 30. (6 καὶ 9).

Μιὰ φορὰ καὶ ἕναν καιρὸν,
Δημοτικὰ Παρομιθία, Τόμος
Α', Συλλογὴ Γεωργίας Ταρ-
σοῦλη. Ἀδελτο δρ. 40. Δεμινο
δρ. 50. (9,50 καὶ 11,50).

Παιδικὸν Θεάτρον, Γρ. Ξε-
νοπούλου, δι' ἐστῆς Σχολείων
καὶ Οἰκογενειῶν, Α' Τόμος
δρ. 17. (5,50 καὶ 7,50). Β'
Τόμος δρ. 17. (5,50 καὶ 7,50).

Παιδικὸν Πνεῦμα, (Τομί-
διον, Γ') δρ. 5. (1 καὶ 2).

Πρόας δ Νικίον, (μὲ 24 εἰ-
κόνας) δρ. 30. (7 καὶ 9,50).

Ὁ Πυρετιώλης, (μὲ 24 εἰ-
κόνας) δρ. 30. (6 καὶ 9,50).

Υπὲρ Πατρίδος, (μὲ 24 εἰ-
κόνας) δρ. 30. (7 καὶ 9,50).

Ὁ Φῶτης, ἔμμετρον διήγη-
μα δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50).

ΜΗ ΛΗΘΕΜΕΝΕΙΤΕ πὺρ κάθε παραγ-
γελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελεῖται ἀμέσως,
πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μὴ τυπω-
μὴ ταχυγρ., ἀπ' αὐτὴς μὲ τις ὁποῖοσας στέλ-
νεται τὸ φύλλο κάθε ἐβδομάδα.